

don BOSKO

TISKOVINA
Poština plačana pri
pošti 1102 Ljubljana
Pošiljatelj Salezijanski inšpektorat

Iza šolskih klopi

VEČNI TRENUTKI

Pota vzgoje in pastorale

KORAKI CERKVE DO MLADIH

Škofovski sinodi naproti

S ČIM SE HRANIMO IN KDO NAS UČI PREHRANJEVALNIH NAVAD?

SPREMLJANJE

VRHOVNI PREDSTOJNIK ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME

Spremljati najstnike in mlade, njihove družine in odrasle na splošno za nas pomeni:

► Poznati pot, po kateri hodijo, na kateri točki so in kam so namenjeni, da bi lahko hodili skupaj.

► Zagotoviti, da pride do srečanja, ki bo zagotovilo priložnost za odnos, človeški in počlovečujoč, ne pa koristoljuben. Zelo dobro vemo, kako pomembno je 'srečanje' v salezijanski pedagogiki, ki v središče postavlja mlado osebo in vsako osebo; kako pomembni so pri tem osebni odnosi, ki so osnovani na medsebojnem poznanju, na zanimanju, ki išče dobro drugega, na razumevanju, empatiji in zaupanju. In vemo, da je bil v tem don Bosko *izreden učitelj brez primere*.

► Drža **poslušanja**, ki nam omogoča, da poznamo in razumemo stvarnost druge osebe, pot, ki jo opravlja, njene bolečine, pomanjkanje zaupanja, njeno utrujenost ali pa iskanje, v katerem je, kot tudi sanje, želje in ideale, ki jih nosi skrite v svojem srcu.

► Pri teh srečanjih pa gre vedno za **posredovanje**, kajti pravi spremljevalec je Sveti Duh. To močno zatrjuje mistik sv. Janez od Križa, ko piše: »Tisti, ki vodijo duše, naj vedo in si zapomnijo, da glavni dejavnik in voditelj in spodbuda duš v tem trgovanju niso oni, ampak Sveti Duh, ki nikoli ne neha skrbeti zanje.« Nikoli ne bomo dovolj pogos-

to ponavljali, da je Sveti Duh sopotnik naše celotne vzgojno-pastoralne in oznanjevalne dejavnosti.

► Spremljevalec in sopotnik mora postati **priča in oznanjevalec** delovanja Svetega Duha v spremljancu, a na diskreten način, tako da ostane poleg, vendar le toliko, kolikor je potrebno, in nič več. V resnici se vzgojitelj in oznanjevalec za duhovnega voditelja oblikujeta na osnovi temeljne izkušnje, da sta se najprej ona dva sama srečala z njim. To je tako jasno, izrecno in radikalno prav zato, ker »je pravi vzgojitelj za vero tisti, ki se mora na neki točki umakniti, stopiti nazaj in ustvariti tisto 'prazno mesto', ki ga lahko zasede samo Gospod«, da tako postane sad in rezultat tega spremljanja pravi odnos mladega z Bogom oz. da se spremljana oseba res sreča z Bogom. ■

don BOSKO [†]

JULIJ 2018 ■ ŠT. 3 ■ SKUPNA ŠT. 611

SALEZIJANSKI VESTNIK je leta 1877 ustanovil sv. Janez Bosko. Slovenski salezijanci so leta 1904 začeli izdajati glasilo *Don Bosko*. Od 1907 do 1915 je izhajal z imenom *Salezijanska poročila*, od 1916 do 1944 pa z imenom *Salezijanski vestnik*. Leta 1969 je *Salezijanski vestnik* nadomestil *Zvon Marije Pomočnice*, nato pa je obnovljeni *Salezijanski vestnik* ponovno izhajal od 1973 do 2016. Od leta 2017 izhaja z imenom **DON BOSKO**.

Po svetu izhaja v 135 državah, v 60 izdajah in v 30 jezikih.

SALEZIJANSKI VESTNIK za don Boskove prijatelje in salezijansko družino SLOVENIJA ■ ISSN 2536-1651 TISKANA IZDAJA ■ ISSN 2536-3875 SPLETNA IZDAJA

Urednik Marko Suhoveršnik

Uredniški odbor Marko Košnik, Tilen Mlakar, s. Lucija Nastran, Gašper Otrin, Janez Suhoveršnik

Fotografije arhiv Don Boska

Lektorica Jerneja Kovšca

Grafična zasnova

in priprava za tisk **Bos&Graf**

Izdajatelj Salezijanski inšpektorat

Založba Salve d.o.o. Ljubljana

Naklada 10.200 izvodov

Tisk Tiskarna Januš d.o.o.

Don Bosko je brezplačen.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE

Don Boska in za druge namene lahko nakažete na račun

SI56 0201 0001 1929 123 sklic 300-01

Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

NASLOV UREDNIŠTVA

DON BOSKO

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

☎ 059 339 100

@ donbosko.revija@sdb.si

🌐 www.donbosko.si

📌 Don Bosko Slovenija

📍 @donbosko_slo

»NA TEM POLJU
MORAŠ ORATI«

MARKO KOŠNIK SDB, SALEZIJANSKI INŠPEKTOR

4. BESEDA DON BOSKOVEGA NASLEDNIKA
→ Vključevanje in pričevanje
6. ŠKOFOVSKI SINODI NAPROTI
→ S čim se hranimo in kdo nas uči prehranjevalnih navad?
8. SALEZIJANSKA MLADINA
→ Iskanje veselja in Boga
11. MLADI USTVARJALCI
→ Maturantski govor
12. RAZGLEDI PO SALEZIJANSKI SLOVENIJI ...
... IN PO SALEZIJANSKEM SVETU
17. SNETO Z DRUŽBENIH OMREŽIJ
→ Svetnik družbenih sprememb
18. IZZA ŠOLSkih KLOPI
→ Večni trenutki
20. POTA VZGOJE IN PASTORALE
→ Prepoznati, razlagati, izbrati: koraki Cerkve do mladih
22. ZGODI SE
→ Pošten državljan
→ Marija v salezijanski družini
24. PRIDI IN POGLEJ
→ Salezijanec sotrudnik
26. IZ PISEM ANDREJA MAJČNA
→ »Ti streti me moreš, podreti nikdar ...«
27. Seminar za pospeševanje postopkov beatifikacije in kanonizacije
28. PRIČEVALKE VESELJA
→ Predana Bogu in Družbi
30. SALEZIJANCI V SVETU
→ SaS
31. Ivanke
32. SALEZIJANSKE ZGODBE SVETA
→ Venezuela, tiha agonija velikana
34. DOBRODELNOST
→ Sklad Dom
35. V OBČESTVU Z RAJNIMI
→ Zaljubljen v Bližnji vzhod Franc Zajtl SDB (1947-2018)
36. STRAN ZA NAJMLAJŠE
→ Oratorij
37. DON BOSKOVE REČI
→ Tiskarski stroj
38. NAGRADNA KRIŽANKA
39. VABLJENI NA SREČANJE

Dragi don Boskovi prijatelji!

Na praznik Marije Pomočnice sem prijel za plug salezijanske inšpektorije kot 14. inšpektor. Po izpovedi vere, s katero sem prevzel vodenje inšpektorije, mi je predhodni inšpektor Janez Potočnik zaželel, da bi bil mandat, v katerega vstopam, zaznamovan z močnim zaupanjem v Marijo Pomočnico. V globini srca sem Mariji Pomočnici izročal mlade, sobrate in celo salezijansko družino ter sebe, da bi, tudi po vaših vztrajnih molitvah, zmožogel pogumno zaorati v brazdo salezijanske karizme, v katero naj Božji sejalec poseje dobro seme.

Janezu Bosku, ki je bil doma v okolici Beccov, torej iz čistega podeželja, je v sanjah pri devetih letih Marija pokazala delovno področje in mu v piemontskem dialektu naročila: »Na tem polju moraš orati!« Don Bosko je bil torej izkušeni orač, ki nam je dal zgled, kako v gorečnosti za odreševanje mladine gojiti krepost upanja. Orač namreč z upanjem zre v prihodnost. Ko v trudu in znoju prime za plug, se ne ozira se nazaj, ne meri svojega truda s sadovi in tudi ne presoja z očmi sejaleca ali žanjca.

Odprimo vrata srca, da v nas zaživi krepost upanja. Upanje je zaščitna znamka don Boskovih sinov in prijateljev. Gre za evangelijski optimizem, ki zna presojati čase in dogodke skozi prizmo vstajenjske vere in zaupa, da Sveti Duh navdihuje in vodi Kristusovo cerkev. Ni dobro, da se zaustavljamo preveč v preteklosti, da izgubljam dragoceni čas, ki nas kliče k prenovi našega življenja in naših struktur. Tisti, ki orje, ve, da mora biti potrpežljiv, zato neučakanost in želje po hitrih spremembah ne bodo prinesle boljših sadov. S svojim vztrajnim in smelim oranjem na področju vzgoje mladih, z odgovarjanjem na revščino mladih smo lahko znamenje upanja in veselja v Cerkvi. Veliko novih brazd smo zaorali v Cerkvi in civilni družbi. V mislih imam mnoge salezijanske ustanove, programe in žive župnije.

Vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime je v začetku junija prvič v zgodovini obiskal našo skupnost v Podgorici. Povabil nas je: Pričajmo z življenjem. Oranja ne smemo razumeti samo kot garanje, znoj in trošenje ogromnih energij in sredstev, ampak kot pričevanje oz. razodevanje Božje ljubezni, ki nas žene, da bi odreševali mlade in vsakega človeka. Naše pričevanje je, draga salezijanska družina, da delujemo vedno bolj povezano in SKUPAJ. Da se vrnemo med mlade, da poglobimo in utrdimo duhovnost upanja in vsakdanjega optimizma. V veri sem prepričan, da bomo povezani v eno – skupaj – lahko zaorali povsem novo brazdo poklicne kulture, ki bo rojevala nove družine in nove duhovne poklice. ■

VKLJUČEVANJE in PRIČEVANJE

SPOROČILO VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA NA OBISKU V ČRNI GORI

Kratek dvodnevni obisk, bogat s spodbudami in mislimi, namenjen otrokom, mladim in družinam raznih narodnosti, kultur in ver: tako bi lahko v en stavek strnili obisk vrhovnega predstojnika salezijancev, Ángela Fernández Artimeja, v salezijanski skupnosti v Podgorici. 10. don Boskov naslednik je ob tem ponovil sporočilo odprtosti in vključevanja v salezijanskih ustanovah, sobrate pa spodbudil v pričevanju krščanskega življenja.

PO ANS POVZEL MARKO SUHOVERŠNIK

Že sprejem na letališču je bil prisrčen in prazničen. Vrhovnega predstojnika je pričakala skupina mladih iz salezijanskega mladinskega centra v Podgorici, sobratje tamkajšnje skupnosti Janez Mirtek, Viktor Ganc in Nosh Gjolak ter nekateri sobratje iz Slovenije z inšpektorjem Markom Košnikom.

Vrhovni predstojnik in njegov tajnik Horacio López sta se popoldne, 2. junija, udeležila oratorijskega popoldneva, ki so se ga udeležili številni otroci in mladi. Po različnih dejavnostih in igrah so skupine mladih prikazale svoje umetniške sposobnosti v plesih in akrobacijah, žonglerska skupina pa je pripravila ganljivo predstavo o don Bosku in Mariji. Ob zaključku pestrega popoldneva je Ángel Fernández Artime blagoslovil nov don Boskov kip, ki stoji na ploščadi pred salezijansko cerkvijo kot simbol vitalnosti salezijanske karizme v tem etnično, kulturno in versko raznolikem delu.

Vrhovni predstojnik se je srečal tudi s sodelavci in zaposlenimi v salezijanskem mladinskem centru in šoli. Z veliko naklonjenostjo jim je priporočil, da je njihovo poslanstvo mnogo več kot le zaposlitev, saj vključuje tako strokovnost kot srčnost.

Dan se je zaključil s srečanjem s salezijanci in mladimi animatorji ob pikniku. 10. don Boskov naslednik je večer po salezijanski tradiciji, ki jo je začela don Boskova mama Marjeta, zaključil z »besedo za lahko noč« in vse povabil h gojenju medsebojnega spoštovanja in vključevanja različnosti.

Ta prostor s kipom bi bil brez otrok, mladih in brez družin prostor brez življenja.

Mostovi omogočajo,
da se ljudje srečujejo.
In danes se to bolj
kot kdaj prej pričakuje
od Jezusove Cerkve.

Drugi dan, 3. junija, se je vrhovni predstojnik najprej srečal s sobrati ter jim spregovoril o stanju salezijanske družbe po svetu in v Evropi. Kljub težavam je predlagal nekatere smernice za slovensko inšpektorijo v naslednjih letih ter sobrate spodbudil, da se vrnejo med mlade, poglobijo svojo duhovnost in pričevanje z življenjem ter se uprejo strahu pred prihodnjimi izzivi.

Vrhunec in s tem zadnje dejanje obiska je bilo srečanje z župnijsko skupnostjo ob praznovanju praznika Srca Jezusovega. Sveto mašo je ob somaševanju sobratov in drugih duhovnikov vodil upokojeni barski nadškof Zef Gashi. Ob začetku maše so animatorji pripravili posebno animacijo z gradnjo mostu, čez katerega je don Bosko popeljal mladega – s tem so simbolizirali njegovo delo za enotnost in povezanost. Vrhovni predstojnik pa se je v pridigi osredotočil na salezijansko zatekanje k Srcu Jezusovemu.

Zgodovinski obisk vrhovnega predstojnika, ki je prvič obiskal Črno goro, v kateri salezijanci delujejo že petdeset let, se je vseh globoko dotaknil in jih spodbudil k nadaljnjemu evangelijskemu delu na tam koščku zemlje.

S ČIM SE HRANIMO IN KDO NAS UČI PREHRANJEVALNIH NAVAD?

Koliko je hrana, ki jo zauživamo, resnično zdrava? Je gensko spremenjena? Kje je pridelana? Je brez glutena? To so samo nekatera izmed številnih vprašanj, ki si jih postavi povprečni Evropejec.

BOŠTJAN JAMNIK SDB

Ljudje smo danes obsedeni s hrano in predvsem z načinom prehranjevanja. Nekateri pri nakupu gledajo samo na ceno, medtem ko drugi prisegajo na kvaliteto. Poznamo vse emulgatorje in njihove učinke na zdravje, po drugi strani pa nam ni težko zaviti v Mc Donalds, iti na kebab ... Prisegamo na domače, »slovensko«, vendar smo zaradi nižje cene pripravljene jesti vse po vrsti. So ljudje, ki si obroka hrane ne predstavljajo brez mesa in so ljudje, ki ne zaužijejo nobenega produkta živalskega izvora. Mnogi se držijo diet za to, da imajo pravo linijo, drugi pa se za zvišanje mišične mase »filajo« s proteini. Pojesti kosilo danes že dolgo ni več samo stvar preživetja, temveč je to način življenja, ki odraža osebnostno filozofijo.

Zanimivo je, da na drugih področjih »hranjevanja« naše domišljije in duha nismo toliko izbirčni. Bolj ali manj se pustimo voditi našim čutom – to, kar nam paše. TV-serije, šport (v zadnjem mesecu je bil to nogomet), resničnosti šovi, romani, virtualni svet so le nekateri zastrupljeni »prehrambeni« izdelki naših duš. Ne moremo vsega metati v isti koš, je pa na mestu vprašanje, koliko smo tudi na tem področju pozorni na to, kaj je za nas dobro in kaj ne.

ZDRAVA DUHOVNA HRANA!

Med mladimi najdemo še vedno veliko birmanških animatorjev, oratorijskih voditeljev, zborovodij, voditeljev mladinskih skupin ...

Pogosto se zgodi, da več stvari pade na pleča ene in iste osebe, saj je sposobna, to delo ji je blizu in se na splošno rada razdaja za druge.

Nemalokrat pa se zgodi, da ti ljudje obnemo-rejo ali pa se preprosto umaknejo. Zakaj? Ker so izgubili smisel tega, kar počnejo, ali pa so se duhovno iztrošili. Vsi poznamo rek: »Os'l je vodo nos'l, pa je od žeje umrl.« Verjetno se nekaj podobnega lahko zgodi tudi našim sodelavcem.

Zato je še toliko bolj pomembno, da mladim in drugim sodelavcem znamo svetovati in jim postaviti meje. Velikokrat smo prav pastoralni delavci tisti, ki na tem področju naredimo veliko napak. Poleg tega pa je prav, da mladim omogočimo in ponudimo duhovno hrano. Lahko začnemo pri Svetem pismu, duhovni literaturi, ponudbi dobrih krščanskih filmov, dobrem in rednem mladinskem verouku, osebni spremljanju, poleg tega pa se v teh počitniških dneh odvija kar nekaj programov, ki lahko mlade močno zaznamujejo. Zakaj jim ne bi omogočili »duhovnega počitka in regeneracije«?

JE POTREBNO BITI MASTERCHEF?

Ko smo bili majhni, so nas starši naučili, kako jesti z vilicami in nožem. Hkrati so nam razložili, kaj sme iti v usta in kaj ne. Vedno bolj je jasno, da ljudje na duhovnem področju potrebujemo »učitelje«. In nekoč so jih imeli – duhovne voditelje. Ti so jim pomagali, da so ob pravi duhovni hrani in pravi doziranosti osebno in duhovno rastle. Papež Frančišek v pripravi na sinodo zapiše, da to pomeni »spremljati jih na tej poti in jim stati ob strani, ko se v življenju spopadajo s šibkostmi in težavami v življenju, še zlasti pa jih podpirati pri oblikovanju svobode.« Ob tem bi lahko rekli naslednje:

► **ČAS.** Marsikje imamo na vratih naših župnišč jasno obešen urnik odprtosti pisarne, zraven pa je seveda objavljena naša telefonska številka, da nas v skrajni sili lahko pokličejo. Do neke mere je urnik dobra stvar, saj ima vsak človek pravico tudi do osebnega časa. Moja izkušnja iz Celja mi pravi, da mladi v prvi vrsti potrebujejo človeka, ki mu lahko zaupajo, mu izrazijo svoje mnenje in se pogovorijo. Zato je potreben čas. Verjetno tisti čas, ko smo imeli v načrtu nekaj drugega ali pa se nam nekam strašno mudi. Saj vem, da nam časa vedno primanjkuje. Vsakdo ima veliko zadolžitev. Vendar to mladih ne zanima. Mladi potrebujejo osebe, ki bodo imele čas zanje. To pričakujejo tako od duhovnikov, redovnikov kot tudi vseh laikov po naših župnijah. Zato me zelo zabolj, ko od voditeljev in mladih slišim, da duhovnik nima časa, da bi bil z njimi na oratoriju ali pa na drugih programih.

► **SPREJETOST.** Eden od štirih oratorijskih stebrov je tudi dom. Mladi naj bi vedno čutili, da so v naših prostorih sprejeti. Da so doma. V povezavi s tem je zelo pomembno, da imamo tudi prostore za mlade, kjer se počutijo prijetno. Morda je še najbolj pomembno to, da jih ne obsojamo. »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo,« pravi Jezus farizejem. Nihče ni popoln. Tudi mladi ne. Če jih Jezus ne obsoja, tudi mi nimamo te pravice. V vsakem mladem poizkušajmo najti

njegovo pozitivno plat. Don Bosko je zapisal: »V vsakem mladem je točka, ki je občutljiva za dobro; prva vzgojiteljeva naloga je, najti to občutljivo vrvico.«

Duhovni voditelji nam pomagajo, da ob pravi duhovni hrani in pravi doziranosti osebno in duhovno rastemo.

► **OČETJE / MATERE.** »Različne raziskave kažejo, da mladi čutijo potrebo po zgledih ljudi« (papež Frančišek). Nekdo jim mora dati s svojim življenjem spodbudo, da se spleča potruditi. P. Marko Rupnik pravi, da smo poklicani k temu, da postanemo duhovni očetje in matere. To pomeni, da znamo mlade spremljati, jim postaviti v življenju izzive, predvsem pa jih voditi k Bogu. Morda se nam to zdi zahtevna naloga. In res je. Vendar je to tudi ena od najpomembnejših. Don Bosko bi rekel: »Hočete storiti kaj dobrega, svetega, najsvejšega, božjega? Vzgajajte mladino.«

Moramo biti na tem področju mojstri kot MasterChefi pri kuhanju? Niti ne. Je pa seveda dobro poznati sestavine, si vzeti čas za kuhanje, imeti nekaj znanja in občutka ter predvsem ljubezni.« Dober rezultat gotovo ne bo izostal. ■

Iskanje veselja in Boga

Ime Lucija Žohar

Starost 21 let

Župnija Ljubljana Kodeljevo

Najljubši letni čas Poletje

Najljubša barva Zlata

Sever ali jug? Podnebje: jug
Države EU: sever

Htribi ali morje? Morje

Kolo ali trola? Kolo

POGOVARJALA SE JE
BLAŽKA MERKAC
FOTO OSEBNI ARHIV

*Moje poslanstvo
je oznanjati Jezusa
v majhnih,
vsakdanjih
stvareh in na
način, ki mlade
spodbudi, da bi
postali predvsem
boljši ljudje.*

Lucija, prihajaš iz salezijanske župnije Kodeljevo, kjer si aktivno vključena v župnijsko dogajanje. Preden se lotiva izzivov mladosti, nam na kratko predstavi svojo družino in župnijo.

Prihajam iz štiri(in pol)članske družine. Oči Andrej, mislec, izzivalec, »kruhopek«, mojster za finance in večni organizator super izletov; mami Katarina, prvakinja v kuhanju hitrih kosil, moj vsestranski navdih, priložnostna poetinja in zvesta kofetarica; Klara, moja sestra, ne samo po krvi, ampak tudi po duši, lepotička, nabiralka zvezd in nesojena matematičarka. Imamo tudi kužka Kukija, ki je veselje na štirih nogah.

Vsi smo vključeni v župnijsko dogajanje, ki je na Kodeljevem kar pestro, vsak na svoj način. Sama sem povsod po malem; največ prispevam na glasbenem področju, preizkusila sem

se tudi v vlogi birmanske animatorke, voditeljice oratorija in Miklavževe igrice, pa kot organizatorica poletnih počitnic za naše animatorje ...

Vem, da močno vlogo v tvojem življenju zaseda tudi glasba – vodenje in petje v različnih cerkvenih pevskih zborih. Kaj ti pomeni ta glasba?

Ja, res je. Ljubezen do glasbe gojim, že od kar pomnim. Najprej sem se zagledala v zvok prečne flavte, ki sem jo v glasbeni šoli tudi osem let igrala. Vzporedno z vpisom v gimnazijo sem začela z urami solo petja pri prof. Janji Hvala, to je bil nekako logičen naslednji korak. V tretjem letniku srednje šole mi je bil, popolnoma nepričakovano, v vodstvo predan naš župnijski mladinski zbor. Da sem stopila v čevlje, ki so mi bili takrat preveliki, je jasno. Začeli smo počasi, po šolsko, s tehniko, ki sem se je naučila pri teoriji

in solfeggiu. Po nekaj mesecih smo se sprostili in ujeli pravi ritem. Seznanila sem se s pesmarico »On živi!«, veliko notne zapuščine in dobre prakse sem podedovala tudi od prejšnjih zborovodij.

Če povem po pravici, sem temu zboru podarila celo sebe, vključno s solzami obupa, ko mi je spodletelo; drugače pri osemnajstih ne gre. Vodenje drugih, medtem ko tudi sam odraščam, je težko – tako zate kot za tiste, ki ti morajo slediti. Zbor mi je dal mnogo lekcij, za katere sem neskončno hvaležna. Naučila sem se samoobvladovanja, posluha za druge, načrtovanja vnaprej, usklajevanja obveznosti, moči iskrenega nasmeha in kako si odpuščati napake.

Ne moreva mimo mladih. Ne mislim samo katoliške mladine, temveč mladih na splošno. Pred kratkim sem se z nekom pogovarjala, da je današnja mladina popolnoma apatična in brez volje, pa naj si bo katolik ali ne. Kako ti vidiš mlade pri nas?

Zadnje čase prav o tem veliko razmišljam, verjetno me tema nagovarja, ker sem tudi milenijka, poleg tega sem v letih, ko iščem svoj(o) poklic(anost) in mesto v svetu. Trenutno sem na lovu za novim zagonom, za svežimi idejami. Usmerjati energijo v iskanje veselja in Boga v sočloveku je moj trenutni projekt, če se lahko tako izrazim. To je zavestni boj proti brezvoljnosti in tesnobi, ki te kot člana sodobne družbe zlahka zajameta.

Trenutno opažam, da smo mladi na splošno razpeti med obveznosti šolskega sistema, ki se zdi vsako leto bolj zahteven, in široko ponudbo obstranskih dejavnosti, priložnosti, ki nam obljublajo zabavo, nova poznanstva, nepozabna duhovna doživetja, osebno rast ... Sama to začnem kompenzirati z nezainteresiranim odnosom in aroganco, ne vzamem pa si časa in

tišine, da bi stvari sama pri sebi rešila. Se pridružujem splošno znanim napotkom za srečno življenje, ki jih pogosto slišimo od starejših. Hkrati dodajam, da ne smemo čakati stvari in ljudi, da pridejo k nam sami od sebe. Stegniti moramo roko proti njim; kaj eno, obe! ☺

Za lansko poletje vem, da sta se ti zgodili dve super zadevi. Prvič si obiskala Uskovniške tedne, nato pa si se udeležila evropskega srečanja salezijanske mladine v Italiji. Kako sta te ti dve izkušnji zaznamovali?

O, ja, odločitev za Uskovnico je bil kar drzen korak, ker mladi iz naše župnije družno obiskujejo poletne duhovne tedne v Stržišču in sem »solo« zavila v drugo smer. Tja sem se odpravila kar sama, da sem lahko neobremenjeno gradila na novih poznanstvih. Uskovnica se me je dotaknila na nešteto načinov, v živem spominu pa mi ostajajo zaspane molitve na jutranjem soncu, Zvonkova večhodna kosila, najbolj odštekani zabavni večeri na svetu, spontani klepeti ob kavi, opoldansko romanje na Viševnik in svete maše, darovane v naravi. Vzdušje pri koči je res nekaj posebnega. Je pa pozitivizem in dobre sklepe težko ohranjati, ko se vrneš nazaj v dolino. S tem bi se verjetno strinjal vsak »uskovničar«.

Konec avgusta smo z dvema kombijema odpotovali na jug, v Turin. Na Cofronto se je vsak odpravil s svojim namenom – jaz sem šla k don Bosku iskat pristnega salezijanskega duha, ki sem ga bila izgubila (naj živi predpreteklik!) oziroma nikoli zares našla. Ne vem, če me je izkušnja zaznamovala za vse življenje, je pa v meni pustila močan pečat. V zraku je bilo od jutra do večera čutiti neomajno pripadnost salezijancem; to je tudi stvar, ki jo pri nas zelo pogrešam. Spodbujata me blagoslov in podpora s strani vrhovnega predstojnika ter zavedanje, da

Spodbujam zdravo mero tradicionalizma, ker se mi zdi, da Cerkev to ločuje od posvetnega, ji da pridih vzvišenega.

Uskovnica se me je dotaknila na nešteto načinov, v živem spominu pa mi ostajajo zaspane molitve na jutranjem soncu, Zvonkova več hodna kosila, najbolj odštekani zabavni večeri na svetu, spontani klepeti ob kavi, opoldansko romanje na Viševnik in svete maše, darovane v naravi.

duhovniki in sestre še vedno molijo za nas. »Lahko si edina biblija, ki jo bo nekdo prebral v svojem življenju« je misel, ki navdihuje moje iskanje Jezusa v sočloveku.

Papež Frančišek večkrat poudarja, da morate mladi postati aktivni pričevalci, misijonarji med svojimi vrstniki. Ti si to vzela zares in si se aktivno vključila v nacionalno animacijo salezijanske mladine. Kje vidiš izzive in priložnosti pri svojem poslanstvu pričevanja med vrstniki?

Navdušenje nad don Boskovim življenjem, ki sem ga videla pri udeležencih Confronta, me je spodbudilo, da njegov duh, kolikor je le v moji moči, skušam oživljati tudi pri nas. Na misel mi v povezavi s tem vprašanjem pride tale Frančiškov citat: »Prinašati evangelij s pričevanjem lastnega življenja spreminja svet.«

Moj slog pričevanja ni najbolj neposreden; verjetno me nikoli ne boste

srečali prepevati duhovno-ritmične glasbe na ulici, znancu, ki je prejel zakrament svete birme, ne bom takoj očitala, da je nehal redno hoditi k maši, zelo lahko se tudi zgodi, da se najprej srečamo v cerkvi, potem pa še na zabavi. 😊 Trenutno čutim, da je moje poslanstvo oznanjati Jezusa v majhnih, vsakdanjih stvareh in na način, ki mlade spodbudi, da bi postali predvsem boljši ljudje, niti ne v prvi vrsti kristjani. Sodobni družbi manjka dejanj in besed, rojenih iz preproste ljubezni ali navdušenja nad nečim (ali nekom); s primanjkovaljem pristnega veselja se spopadam tudi sama.

Z ozirom na moje trenutne študijske in glasbene obveznosti se zadnje čase težko zavežem k dodatnim rednim srečanjem, zato sem se tudi odločila za podporo pri priložnostnih projektih, npr. Postne duhovne vaje. Takšna odločitev je posledica spoznanja, da sem jaz »jaz«, individuum s karakterjem, ki vsak dan potrebuje svojo mero miru in svobodo najde v rutini. Odkar se prepuščam svojemu tempu, je moje delo na splošno kvalitetnejše, odnosi pa bolj pristni.

Pred leti je bil naslov enih izmed duhovnih vaj »Pomladimo obraz cerkve«. Kako ga razumeš glede na Cerkev na Slovenskem danes?

Joj, mogoče res nisem pravi naslov za to vprašanje, ker so mi klasične maše najljubše, v zadnjih desetletjih se mi zdi, da se je Cerkev lepo reformirala in približala verniku. Spodbujam zdravo mero tradicionalizma, ker se mi zdi, da Cerkev to ločuje od posvetnega, ji da pridih vzvišenega. Dodatne spremembe v trenutni liturgiji se mi ne zdijo potrebne, želela pa bi si, da mladi v »obstoječi ponudbi« prepoznajo segmente, ki jih nagovorijo in se morda sami prilagodijo njim, ne pa obratno.

■ **Končaj stavek: Mladi smo ...**

... izzvani, da svojim dušam pustimo leteti! 🇸🇮

MATURANTSKI GOVOR

FILIP ŠTEPEC, MATURNAT GŽ

Ko se čez ramo ozrem na vse odločitve, ki sem jih moral sprejeti, ne vem, ali sem ravnal prav. Ne vem, kako bi bilo, če bi se odločil drugače. A ko danes stojim tu, vem, da ne obžalujem. Vem, da so odnosi, katerih del sem postal, največ, kar mi je življenje v teh štirih letih lahko dalo. Vem, da sem hvaležen za vsako priložnost, predvsem pa za kraj, kjer sem lahko v miru odrasel. Za kraj, ki ga zapuščam drugačen. Želimlje, hvala.

Dragi Peter Polc, ne vem, katere besede naj izberem. Spomin vztraja pri tistih zgodbah, ki so vredne in ganejo. Zato v naših mislih ostajata ponižnost in spoštovanje do tebe, ki resnično ljubiš. Ostal bo spomin na gospoda, ki na hodniku vedno z iskrenostjo v glasu zaželi dober dan. Ostal bo spomin na tvoje solzne oči, iz katerih je žarel ponos, ko smo prepevali v cerkvi svetega Mihaela v Franciji. In ostal bo spomin na človeka, ki nas je imel rad - tako preprosto in tako zares. Hvala, ker verjameš v nas, ker ti je mar in ker ne obupaš.

So trenutki, ko si dijaški dom Janeza Boksa v srcu izbori prav posebno mesto, pridejo tudi taki, ko si želiš, da bi samo zbežal od ljudi, ki te neprestano obkrožajo. Kljub temu vem, da bom to ustanovo neznansko pogrešal. Z vsemi njenimi napakami in z vso njeno srčnostjo. Dragi Peter Končan, hvala ti, ker vodiš dom, ki vzgaja tako, da prisluhne. Hvala, ker si zgled moža s hrbtenico, ki trdno stoji

za svojimi načeli. Predvsem pa hvala, da za vzgojitelje izbiraš tako plemenite ljudi.

Včasih je težko biti dijak Gimnazije Želimlje. Pridejo dnevi, ko so pričakovanja previsoka in želja premajhna. Dragi profesorji in vzgojitelji, hvala, ker sta včasih vaša volja in nesebična želja po naših uspehih večji od naših ambicij. Hvala, ker ste tako predani, ker prisluhnete in razumete naše stiske. Hvala, ker vaše delo presega dolžnost. Vem, da smo generacija, ki je drugačna, včasih že kar malo preveč, a preden pogledamo maturi v oči, preden bomo izgovorili poslednje besede, si želim, da v vaših mislih ostanemo zapisani kot ljudje, ki so se trudili, in ne kot dijaki, ki niso izpolnili nekaterih vaših pričakovanj. In ne pozabite nas. Ne pozabite našega smeha na hodnikih. Ne pozabite naših uporov, ki nikoli niso hoteli prizadeti ali razočarati. Ne pozabite nas in - luči pustite prižgane, da se bomo znali vrniti domov.

Dragi starši, sprašujem se, kako je biti starš odraščajočemu otroku, ki hodi v neznano, da bi si izbral svoj košček Zemlje in poiskal stopinje, ki jim želi slediti. Verjamem, da je naporno in vse prej kot enostavno. Hvala, ker ste nam dali največji dar. Dar življenja. Hvala, ker ostajate blizu tudi takrat, ko so nam družbena pravila najbolj tuja. Hvala za moč in za zaupanje. Čeprav ne razumete vedno, vztrajate in ponudite še eno priložnost, dajete občutek, da smo za ta svet dovolj dob-

ri. Hvala, ker ste naši varuhi in gore, ki vztrajajo.

In nam, dragi maturantje, želim poguma, ker strah je ta, ki nam krade mladost. Želim nam trdne hrbtenice in načel, ki se borijo, a hkrati spoštujejo. Da se nikoli ne bi odnehali boriti za svoj glas in da bi z resnico rešili ta svet. Želim nam, da

bi kradli zvezde, ne pa se učili, kako sanjati pravilno. Predvsem pa, da bi si upali jokati in moliti, ko bo to potrebno. Vstopamo namreč v svet, ki ljubi premalokrat. V svet, ki je nam prevečkrat tuj. A ta svet nas potrebuje, potrebuje ljudi z empatijo in vrednotami. Čas na nas ne bo čakal, le prehitel nas bo. Zato nam želim zavedanja, da je zdaj čas za hrepenenje in sanje, ki želijo več. Želim nam čim več napak, ki bi nas izpopolnjevale in nas učile živeti bolje. Želim nam zavedanja, da v tem trenutku za nas nekatera pravila še ne veljajo. Predvsem pa, da bi ohranili svojo navdušenost nad življenjem in svojeglavost. Ker to nas dela samosvoje.

ŠportKAT igre ■ Med 7. in 8. aprilom so se v telovadnicah Škofijske klasične gimnazije in osnovne šole Alojzija Šuštarja v Šentvidu odvile prve ŠportKAT Igre v organizaciji Salezijanske animacije športa. Mednarodnega športnega dogodka se je udeležilo več kot 100 mladih športnikov in športnic iz Slovenije, Hrvaške, Črne gore in Srbije. Tekmovanje je potekalo v dveh disciplinah, odbojki za dekleta in nogometu (futsalu) za fante. Ob pestrem športnem programu je v duhu don Boska zaživelo tudi 'dvorišče' z druženjem, igrami in navezovanjem novih stikov, izostala pa ni niti čudovita sveta maša.

Večeri SKG praznovali 10 let ■ V maju smo zaključili z deseto sezono večerov sodobne kršćanske glasbe (SKG). Od začetkov pa vse do danes je na Rakovniku potekalo okoli 55 večerov, kjer so se znane ali manj znane mlade glasbene skupine predstavile, pripravile večer z molitvijo in glasbo. V tem času se je zamenjalo tudi kar nekaj sodelavcev, prostovoljcev, ki vsak večer pripravijo tehnično in organizacijsko - iskrena hvala vsakemu posebej. Letos je sezono zaključil že stari znanec, Odkloplen Grega z LooBEzND, ki nas je popeljal od zimzelenih pa do novih pesmi, ki so vedno zapete z enim namenom - nam v veselje in Bogu v slavo. Veselimo se novih večerov že v jeseni.

Umrl najstarejši salezijanec ■ Jožef (José) Ber- no, najstarejši salezijanec v salezijanski družbi, se je 10. junija v Caracasu vrnil v Očetovo hišo. 24. februarja je praznoval 107 let življenja, 89 let misijonskega dela v Venezueli, 86 let večnih redovnih zaobljub in 80 let duhovništva. Berno-vo telo so kremirali skupaj s posmrtnimi ostanki 41 sobratov, katerih grobovi so bili zaradi druž- beno-ekonomskih razmer v Venezueli oskrunje- ni, žare pa so shranili v don Boskovo cerkev.

Uspešno zaključena sezona ŠportKAT lige ■ V za- četku maja se je z zaključnimi boji za najvišja me- ta ter sproščenim druženjem in piknikom končala ŠportKAT liga 2017/2018. Liga že več let uspešno poteka v treh športih oz. štirih kategorijah: v košarki in nogometu (mlajši in starejši) za fante ter odbojki za dekleta. Skupno je letos v ligi sodelovalo kar 42 ekip, to je okoli 400 mladih! Po razburljivih tekmah je sledil zaključek, nagovor inšpektorja g. Janeza Po- točnika, podelitev pokalov za fair-play in razglasitev najboljših. Veseli smo, da smo do konca pripeljali še eno sezono in se že veselimo prihodnje, med katero bomo v Sloveniji gostili tudi mednarodne salezijan- ske športne igre.

Srečanje koordinacijske ekipe SYM Evropa ■ V začetku maja se je v Rimu, v generalni hiši sester HMP, zbrala na letnem srečanju koordinacijska ekipa za salezijansko mladinsko gibanje Evrope. Poleg načrtovanja generalne skupščine, ki bo novembra v Bruslju, je ekipa opravila triletno evalvacijo svojega dela. O letošnji sinodi mladih in salezijanski duhovnosti sta jim spregovorila delegata za mladinsko pastoralo na svetovni ravni, salezijanec Fabio Attard, in sestra Runita Borja, HMP. O mladih, ki so upanje za jutri, jim je spregovorila vrhovna predstojnica sester HMP, s. Yvonne Reungoat. Z letošnjim letom bo koordinacijska ekipa, ki je zadnja tri leta koordinirala in spodbujala evropsko salezijansko mladino - Anne-Florence iz Francije, Carina iz Avstrije in Blažka iz Slovenije, zaključila svoje delo. Nova ekipa bo znana konec novembra na letni skupščini, kjer bodo tudi volitve.

Črna mavrica ■ V začetku junija je na Rakovniku potekala Črna mavrica, ki velja za osrednji dogodek ob zaključku veroučnega leta. Privabila je okoli 400 udeležencev. Že četrto leto so jo v sodelovanju pripravili otroška revija Mavrica, Slovenski katehetski urad in Salezijanski mladinski center Rakovnik, ki je tudi gostitelj srečanja. Rakovniški animatorji pod vodstvom Ane Hrbljan in mavrični aligatorji so v rumenih majicah z geslom »Pojdite po vsem svetu« preplavili Rakovnik in pripravili raznolik program - od skupnega uvoda, zanimivih delavnic in animiranja celotnega dne, vse do svete maše, pri kateri je glasbeno animacijo prevzel Odkloplen Grega, daroval pa jo je koprski škof msgr. dr. Jurij Bizjak.

Praznik hvaležnosti vrhovni materi ■ Vsako leto s. Yvonne Reungoat, vrhovna mati sester HMP, praznuje praznik hvaležnosti 26. aprila v kraju, kjer delujejo HMP. Letos se je odpravila v Južno Ameriko, v Paragvaj. V zahvali po srečanju je vrhovna mati med drugim zapisala: Harfa, glasbeni inštrument, značilen za to deželo, je povezala tisoče oseb na različnih koncih sveta; bila je spodbuda, da bi se »dotaknili strun življenja« z vedno novo melodijo. Vsaka struna ima svoj značilen zvok, ki postane sozvočje in medsebojna podelitev. Prepričana sem, da si bomo še naprej konkretno izrekli hvaležnost, ko si bomo z mladimi prizadevali, da bodo zveneče strune življenja s pričevanjem veselja v hoji za Jezusom. Tako bodo lahko dihali »ozračje« zaupanja, optimizma za prihodnost in v srečanju z Jezusom odkrili, kako lepo je zastaviti svoje življenje za visoke ideale, kakor pogosto izraža željo papež Frančišek.

Več svežih novic iz salezijanskega sveta

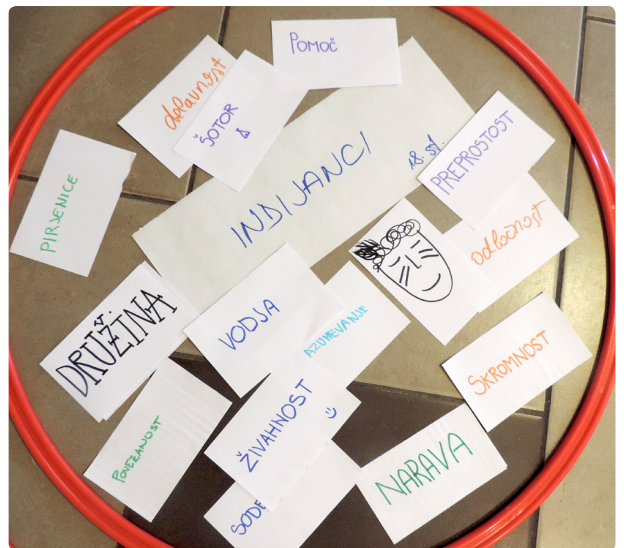
Don Bosko Slovenija

Romanje po Baragovih začetnih stopinjah ■ Predzadnjo soboto v aprilu smo bile katehistinje in katehisti povabljeni na skupno romanje po Baragovih poteh. Romarice in romarji smo se ustavili pri rojstni hiši Božjega služabnika Friderika Ireneja Baraga v Knežji vasi pri Dobrniču, ob krstnem kamnu v župniji Dobrnič, kjer smo se pridružili molitveni uri ob njihovem celodnevem čaščenju Najsvetejšega, in nato v Trebnjem, kjer je Baraga odraščal

in je tudi razstava o njem. Tamkajšnji župnik Jože Pibernik nas je spodbudil, naj nam Baraga pomaga pri gorečnosti za Boga, za duše ljudi in za vso Cerkev. Romanje smo sklenili na Zaplazu, kjer smo imeli sveto mašo. Na koncu smo soglasno ugotovili, da nas je dan močno obogatil in navdušil za neutrudno oznanjevanje Božje besede po Baragovem zgledu in ob njegovi priprošnji ter v večji medsebojni povezanosti in podpori. s. Brigita Zelič

Priprave na oratorij ■ Tudi v HMP vrstah se pripravljamo na letošnji poletni oratorij, ko bo otroke, še prej pa mlade (animatorje) nagovorilo življenje Friderika Ireneja Baraga. Na Bledu so bile 6. aprila prve duhovne vaje za animatorje oratorija, ki so prišli s primorskega, štajerskega in gorenjskega konca. Poleg tega na Bledu sprejmejo tudi animatorje, ki želijo preživeti vikend skupaj v duhovni pripravi na oratorij. Tu so animatorji odkrivali, da lahko dajo le to, kar v sebi imajo. Če v srcu gojijo odnos z Bogom, potem bodo lahko o njem prepričljivo govorili in ga izžarevali tudi drugim. Tudi po drugih skupnostih se sestre intenzivno pripravljajo na poletni oratorij, ki je že zelo blizu. Naj vse spremlja Božji blagoslov, Marijino varstvo in priprošnja božjega služabnika Friderika Ireneja Baraga.

Blagoslov sonaravnega vrta ■ 19. in 20. maja so v Veržaju pripravili praznovanje Marije Pomočnice. Na predvečer praznika je večerno sveto mašo daroval vodja Marijanišča Primož Korošec. Nedeljski romarski shod na dvorišču Marijanišča je vodil glavni urednik Radia Ognjišče msgr. Franci Trstenjak, mašo pa je s petjem obogatila družina Gruden iz Čušperka pri Grosupljem. Inšpektor Janez Potočnik je po maši blagoslovil novi sonaravni vrt. Slovesnosti se je udeležil tudi vodja švicarske dobrodelnice ustanove Don Bosco Jugendhilfe Weltweit Toni Rogger, ki je donirala sredstva za ureditev vrta. Posebno zahvalo je prejel Marko Štajner, ki je tako idejno kot organizacijsko snoval, koordiniral in izpeljal ureditev novega sonaravnega vrta.

Novi inšpektor ■ Na praznik Marije Pomočnice je mag. Marko Košnik prevzel vodenje inšpektorije sv. Cirila in Metoda kot 14. inšpektor. Pred slovesnim bogoslužjem je bila v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku marijanska akademija. Pri slovesni sveti maši je bil navzoč tudi Tadeusz Rozmus kot zastopnik vrhovnega predstojnika, ki je kot njegova uradna priča sprejel izpoved vere novega inšpektorja. Ob nastopu službe novega inšpektorja je inšpektorjev vikar Peter Končan v imenu vseh sobratov izrekel zahvalo dosedanjemu inšpektorju Janezu in voščil novemu, Marku.

Naj+ prostovoljka iz SMC Celje ■ Na Brdu pri Kranju je Mladinski svet Slovenije v družbi predsednika republike Boruta Pahorja 5. junija podelil priznanja in zahvale naj prostovoljcem in naj prostovoljskim projektom. Priznanje naj prostovoljka do 19 let je prejela Brina Gaber iz Škofje vasi, ki jo je predlagalo Društvo Salezijanski mladinski center Celje. »Brina je soorganizatorica dejavnosti za otroke, sodeluje pa tudi pri promocijskih in dramskih aktivnostih predlagatelja, ki pravi, da sta njen pristop in navzočnost ključnega pomena za njihov program.«

Študijska ekskurzija želimeljskih drugošolcev

Želimeljske generacijske ekskurzije so že legendarne in njihov sloves je velik. Odpravili smo se proti severovzhodu. Pot celotnega tedna nas je vodila skozi slovaški kras in poljske rudnike soli. Naši koraki so odzvanjali po ulicah velemest Krakova, Vroclava, Dresna in Prage. Sprehajali smo se ob visokogorskih jezerih, se odpeljali na smučarske skakalnice v Zakopanah, lovili ravnotežje na drznih skalah Češke in saške Švice ter se s čolnom zapeljali po soteski Kamenica. Obisk barak koncentracijskega taborišča Auschwitz je katarzično doživetje. Še posebej smo se razveselili češke prestolnice, zaznamovane s Plečnikovimi deli. Celotna pot je posejana s prizorišči, ki so povezana s sv. Janezom Pavlom II., kjer smo želimeljski potepuhi klicali blagoslov na svojo mladost. *Zala Kojek*

Izkušnja Črne gore in Albanije ■ Po končanem šolskem letu se je kombi animatorjev iz društva SMC Maribor odpravil na obisk dveh sorodnih organizacij v Podgorici in Skadru, ki imajo v tem času počitniške programe za otroke in mlade. Srečali smo se z animatorji in se udeležili njihovih programov. Občudovali smo iznajdljivost in navdušenje, ter odlično delo v dobro mladih. Obogateni za lepe izkušnje in z novimi idejami smo se nato tudi v Mariboru »lotili« počitniških progamov.

... in po salezijanskem svetu

Molitev katoličanov in muslimanov ■ Že drugo leto so v salezijanski ustanovi Don Bosco v italijanskem Neaplju ob koncu muslimanskega ramadana mladi katoličani in muslimani molili skupaj. Molitve so zajemali tako iz Korana kot iz Svetega pisma v arabščini in italijanščini. Večer se je začel s povabilom k molitvi z muzejinovim klicem in z zvonjenjem zvonov, zaključil pa se je s pozdravom miru med vsemi udeleženci.

Dan jubilejev ■ Na Rakovniku je 18. junija potekal inšpektorialni dan in dan jubilejev. Za god zavetnikov inšpektorije, sv. Cirila in Metoda, poteka že veliko poletnih dejavnosti za otroke in mladino, zato je čas tik pred koncem šolskega leta najprimernejši za tovrstno praznovanje. To je tudi priložnost, da se salezijanci poveselijo s tistimi, ki v tem letu praznujejo duhovniški, redovniški ali življenjski jubilej. Med mnogimi jubilarji letos obhajajo zlato mašo salezijanski duhovniki Avgust Horvat, Ivan Turk in Franc Pohajač, Janez Žerovnik pa srebrno mašo.

Novi izdaji Salezijanskega vestnika ■ Z ustanovitvami novih salezijanskih vizitatorij začenejo svojo pot tudi nove izdaje Salezijanskega vestnika. Januarja je tako izšla prva številka Salezijanskega vestnika na Papui Novi Gvineji in Salamonovih otokih, junija pa v Indoneziji. Salezijanski vestnik izhaja v več kot 60 izdajah v 135 državah, kjer salezijanska družina tudi preko medijev pričuje Jezusovo ljubezen do najbolj ubogih mladih.

Z VAMI ZMOREMO MNOGO

NASLOV Ustanova Sklad Janeza Boska
Rakovniška ulica 6
1000 Ljubljana, Slovenija

RAČUN SI56 0205 8026 2282 413 (NLB)

DAVČNA ŠT. 64710521

SPLET www.donbosko.si

INFORMACIJE Janez Krnc, predsednik uprave
041 357640, janez.krnc@sdb.si

Ustanova **SKLAD JANEZA BOSKA**

Pri izvedbi vzgojnih, izobraževalnih, pastoralnih in drugih programov in projektov za mlade po načelih preventivne vzgoje sv. Janeza Boska lahko pomagate na več načinov.

**NAKAŽETE
POLJUBEN
ZNESEK**

na račun
Ustanove
Sklad Janeza
Boska.

**NAMENITE
DOHODNINSKO
DONACIJO**

Delno izpolnjen
obrazec najdete
na spletni strani.

**PODARITE NE/PREMIČNINE
oz. jih zapustite v oporoki.**

Oporoka naj bo lastnoročno
napisana in podpisana v dveh
izvodih; če je natipkana, morata
biti podpisani še dve priči; en izvod
lahko pošljete na naslov ustanove.

Samo dobra dela so bogastvo,
ki nam pripravlja prostor gori v nebesih.

Salesian Society

SVETNIK DRUŽBENIH SPREMEMB

Naš čas odseva zgodovinski položaj, podoben tistemu, ki ga je živel don Bosko. Rojeva se nov svet. Mogoče bomo morali prevzeti kakšno odgovornost. Želim si, da bi bila narava le-te podobna tisti, ki jo je prevzel don Bosko. Vzgojni predlog svetnika mladih je tudi danes aktualen. Don Bosko je v svojih ustanovah vzgajal novo generacijo bodočih voditeljev in v svojih rokodelcih prebujal novo miselnost, da bi ob svojem času spodbudili potrebne družbene spremembe.

PASCUAL CHÁVEZ SDB, PREVOD KRISTINA ŠKIBIN, ILUSTRACIJA NINO MUSIO

V drugi polovici 19. stoletja se je uveljavil industrijski kapitalizem: ekonomske krize, padec cen, revščina delavcev, propad moralnih vrednot, nečloveški pogoji življenja in dela, bolesta skrb pri pridobivanju materialnih dobrin, brezposelnost. Marksizem je iz dela napravil ustvarjalni element samega človeka: ne samo, da človek osvoji veselje z delom, ampak z delom osvoji, ustvari samega sebe. Ta trditev nujno vodi v ateizem.

Tudi don Bosko je delo postavil za enega od stebrov svojim ustanovam. A za razliko od sodobnika Karla Marxa, ki je začel pri delu in končal v ateizmu, se je don Bosko poslužil dela, da bi prišel do Boga. Gradil je novo pot, da bi po njej pripeljal k Bogu delavce, ki v svetu nadaljujejo čudež stvarjenja.

Don Bosko ni ostal neobčutljiv pred problemi delavskega razreda, zato se je lotil naporov, da bi prebudil krščanstvo v tej družbeni skupini. Spodbujal je pogodbe za vaje, organizacije, ki so imele vse lastnosti malih sindikatov in družbo medsebojne pomoči.

Zavzemal se je za to, da bi se mladina nižjih slojev vedno bolj jasno zavedala svojih pravic. Mnogim mladim delavcem iz Turina je zagotovil pravico do dela in zanje ustanovil »socialne delavnice«.

Salezijanska družba je zgodovinsko nastala najprej zaradi sinov delavskega razreda. Don Bosko je leta 1886 članom aristokratske katoliške družbe v Barceloni dejal: »Barcelona ima kot industrijsko mesto vse možnosti, da zaščiti salezijanske delavnice. Iz podobnih ustanov pride vsako leto veliko mladih, koristnih družbi, ki gredo delat v tovarne, da bi širili dobre navade. Tako se

oddaljijo od zaporov in ječ in se spreobrnejo v žive priče zdravih načel. Fant, ki raste na cestah svojega mesta, bo najprej prosil miloščino, nato jo bo od vas zahteval in na koncu vam jo bo vzel z revolverjem v roki.«

Dejstvo je, da je danes seme, ki je bilo ponižno posejano v Valdoccu, tako kot vse Božje reči, postalo drevo in drevo gozd. Navzoče je v 132 deželah sveta in vsak dan v najrazličnejših oblikah skozi vzgojo in evangelizacijo od vrtcev do univerz, od opismenjevanja do poklicnih šol doseže 15 milijonov ljudi. ■

CELOTEN ČLANEK NA: WWW.DONBOSKO.SI

VEČNI TRENUTKI

TINA ŠLAJPAH, FOTO ARHIV GŽ

36, 6 °C. Že tretjič ta teden si merim vročino. Tudi tokrat je vrednost prenizka, da bi svojo utrujenost lahko opravičevala s prisotnostjo mikro vsiljivcev v mojem telesu. Diagnoza tako ostaja nespremenjena: konec šolskega leta. Zdravilo je znano, a »recept« grem lahko vnovčit šele po koncu pouka. Vsako leto je isto. Ne vem, s kakšno matematično funkcijo bi najbolje opisala nivo energije v času od septembra do junija, a zagotovo je v enačbi prisoten minus, ki sploh proti koncu prihaja vse bolj do izraza.

Termometer odložim na kup neurejenih šolskih papirjev in knjig. In jaz naj kritiziram neurejena dijaška gradiva?! Vame bolščijo nepopisani testi, potrdila o udeležbi na seminarjih, neizpolnjeni obrazci, prazni listi in učna gradiva. Govorijo o vsebini leta, ki se končuje. Leta, ki me je izpilo in pililo. Naj se že konča, dovolj je bilo! Kup papirjev je tako velik, da ga ne morem nikamor skriti. Nikjer več ni prostora zanj, pa tudi za moje turbulentne misli ne. Ob koncu leta je vedno prepolno. Veš, da je nekje vmes, v tem nagrma-

denem gradivu tudi mnogo dragocenih listin, mnogo lepih trenutkov ... Čakaj, a še govorimo o kupu papirjev?

Na sosednji omarici je fotografija, ki mi jo je dijakinja danes pustila v poštnem nabiralniku. Spomin na neko zimsko športno nedeljsko popoldne. Učila me je osnov

*Ni se končalo
še eno šolsko leto,
končalo se je obdobje
obdarovanja z darili
neposredno od zgoraj.*

teka na smučeh, ona, nekdanja aktivna tekmovalka. Koliko smeha je bilo na snegu, ko sva lovili ravnotežje! Bilo je eno tistih popoldnevov, ko se vloge učitelj - učenec zamenjajo in siceršnji učitelj uživa v spoznavanju nečesa novega. Pod fotografijo je pesniška zbirka. Ima čudovite ilustracije, ki s podobo pripovedujejo zgodbo, dopolnjujočo verze. Na platnici sije ime še ene dijakinje iz mojega razreda. Preden je po zadnjem maturitetnem ustnem preizkusu odšla,

mi je knjigo ponosno podarila. Kakšna mojstrovina! Ob knjigi je šopek cvetlic. Ne bodo ovenele, saj so iz papirja - neštetokrat prepognjeni lističi, ki so zacveteli kot origami cvetovi. Dišijo. Jaz namreč vonjam večerne ure, ko smo skupaj z ekipo dijakov dokončevali raziskovalno nalogo in lovili rok oddaje. Šopek - znak hvaležnosti za mentorsko spremljanje. Trije atributi, ki so glasnejši kot tisti kup papirjev na drugi strani sobe. Govorijo o spomilih, ki so nastali v preteklih mesecih. Nekateri dogodki so večni, tako jih je opisal Max Lucado v svoji knjižici Na kavi z Maxom, ki je tudi ena izmed odkritij tega šolskega leta. »Večni trenutki so tisti, ki nas opominjajo, da je ljubezen še vedno največje bogastvo in da se nam prihodnosti ni treba bati.« O, Max, kako zelo imaš prav!

Kup duhamornih gradiv in dokumentov mora biti visok. Je dokaz dolgih ur sedenja pred računalnikom, ki so se nadaljevale v interakcijo v razredu. Spominjajo me na 40 delovnih tednov, na 40 nedeljskih večerov, ko sem si štiridesetkrat obljubila,

da bom prihodnji teden čisto zares že v petek pripravila vse potrebno za naslednji teden. (Pa tudi na 40 petkov, ko sem ta sklep preprosto odmisli.) Bile so priprave, ocenjevanja, razlage. Rutina, ki pa je zaradi vedno novih dijakov le navidezna in jo zato rada opravljam. V tem trenutku sem preveč izčrpana, da bi zmogla predstaviti vse kupe, da bi v množici dokumentov in misli uspela najti tiste, ki so dragoceni, a vem, da so. Večni trenutki.

Najprej bodo prišli počitniški dnevi, ko bom izgubljena, saj se mi bo zdelo, da ni nič, kar bi morala storiti, in to me bo begalo. Potem bom naredila dolg seznam opravil, ki jih moram dokončati v poletnih dneh. Napisala bom še daljši seznam knjig, ki jih želim prebrati. Nato se bom nenamerno spotaknila ob tisti kup, iz katerega bo padla druga fotografija ali pa morda vstopnica s skupne ekskurzije, morda bom naletela na računalniško datoteko, ki vsebuje dijakov nagovor na maturantskem plesu ... Odložila bom oba seznama - tistega z neodložljivimi opravili in tistega s knjižnimi deli. Čas bo za obujanje večnih trenutkov in za iskren »hvala!« Ni se končalo še eno šolsko leto, končalo se je obdobje obdarovanja z darili neposredno od zgoraj. In četudi za nekatere še ne vem, čemu služijo, vem, da mi bodo enkrat koristila. Hvala! ■

Prepoznati, razlagati, izbrati: koraki Cerkve do mladih

»Pazimo, da ne krivimo mladih zaradi njihove oddaljenosti od Cerkve«; raje pojdimo naprej proti »institucionalni spreobrnitvi, ki se tiče našega načina skupnega življenja in dela«.

ANS, PREVOD KRISTINA ŠKIBIN, FOTO VATICAN NEWS

To je nekaj iztočnic, ki jih je ponudil salezijanec Rossano Sala izredni tajnik škofovske sinode na temo »Mladi, vera in razločevanje poklicanosti« (potekala bo v Rimu od 3. do 28. oktobra 2018) na tiskovni konferenci, ki so jo pripravili 19. junija v Vatikanu ob predstavitvi *delovnega dokumenta* za delo sinodalnih očetov.

Rossano Sala je nagovor pričel z okoliščinami, v katerih danes Cerkev lahko izvaja svoje apostolsko poslanstvo z mladimi in ne samo z njimi. Zato je bil prvi predlagani korak ta, da **prepozna** današnje »antropološke in kulturne izzive«, s katerimi se mora soočiti: odnos s telesnostjo in čustvi, nove metode informiranja in odnosa do resnice, močni vplivi digitalnega sveta na posameznike, razočaranost nad tradicionalnimi ustanovami, »kultura neodločnosti«, duhovna nostalgija ...

Drugi korak obsega novo obliko **razlaganja** poklicanosti, ki izhaja iz ožjega pogleda, po katerem pastorage poklicev skrbi samo za poklice v duhovništvo in posvečeno življenje: »Zaradi izgube kulture poklicanosti smo strmoglavili v družbo 'brez vezi' in 'brez kakovosti',« je nakazal Rossano Sala in dodal, da samo skozi iskanje poklicanosti v širšem smislu lahko mladi dozoriijo v trdno in uravnovešeno osebnost.

Nato je predstavil odločilno fazo **izbire**: na tej stopnji morajo biti cerkvene ustanove -

škofije, gibanja, skupnosti, župnije ..., pogumne in tvegati. Najprej tako, da dnevno ostanejo blizu otrokom v procesu spremljanja, ki izraža »nesporen in neizpodbiten primat vsakdanjega življenja za pastorage mladih.« In nato z življenjem v bratstvu in skupnosti kot krajih, v katerih je lepo mlademu rasti, kot v okoljih smisla v svetu, ki sili k izoliranosti.

Na koncu je Rossano Sala poudaril element, ki skrito prežema celotni dokument, ki tvori med drugim tudi tipično salezijansko lastnost: **prizadevanje, da bi dali več tistemu, ki je prejel manj**, naklonjenost do najbolj šibkih in ranjenih, kajti v tej pastoralni spodbudi do ubogih in potrebnih je v igri verodostojnost Cerkve. Skozi predloge prostovoljstva in služenja se veliko mladih začne spraševati o lastni poklicanosti in lastni vlogi v skupnosti vernikov. ■

Pozabili smo nanj. Živimo v
svetu, ki nas vodi na vse strani.
A za odločitve ga potrebujemo.

KOMPAS

s. MOJCA ŠIMENC HMP
mojca.simenc@rkc.si

STIK

Ena najbolj branih knjig v tem času opozarja, da človeštvo izumira zato, ker ga tehnologija vsrkava vase. Na to dejstvo opozarja tudi papež Frančišek, ko pravi, da ga mladi danes več ne pozdravljajo s stiskom roke, ampak s fotografiranjem (na telefon). Zato jih vabi, naj si podarijo konkreten stik z ljudmi, posebno s tistimi, ki potrebujejo pomoči. Človeški stik je potreben, da človek živi in preživi.

Kaj ima to opraviti z duhovnim poklicem?

Poklic se brez stika ne zgodi. Prvi stik je med človekom in Bogom, ko človek v sebi začuti Božji nagovor, ko se

začuti izbran, dragocen, ljubljen. Prvemu stiku in prvemu klicu običajno sledi dolga in ovinkasta pot srca, v kateri ta izbrani posameznik presoja, razločuje, se odloča. Tu nekje, prej ali kasneje, se zgodi tudi stik s skupnostjo, ki poklicanemu pomaga razločevati, nato pa ga sprejme in usmerja, ko se spoznava znotraj skupnosti. Ob tem se zgodi tudi stik s poslanstvom skupnosti.

In kje je kompas?

V prirojeni in pridobljeni sposobnosti, da se usmerimo za enim samim ciljem. Tako kot igla na kompasu kaže eno smer. Ne dveh ali treh hkrati.

ŽELIŠ BOLJE SPOZNATI
SALEZIJANSKI POKLIC?
OBIŠČI NAS.

www.hmp.si
www.donbosko.si

Don Bosko Slovenija
Marija Dominika Mazzarello

FILIP M. VEBER SDB

SMISEL MOJEGA POKLICA

Teško je v nekaj stavkih zaobjeti vso pestrost salezijanskega poklica, kajti vsak dan znova na najrazličnejše načine doživljam potrditev, da sem pravilno odgovoril na Gospodov klic.

Mojega poklica ne bi bilo, če ne bi imel trdnega in varnega materinskega vodstva Marije Pomočnice, na katero stavi svoj poklic.

Drugi steber je euharistija. Sveta maša in adoracija, kjer doživljam močne trenutke Božje bližine.

In nikakor ne morem mimo mladih, ki dajejo smisel mojemu poklicu. Trenutki iskrenega pogovora z mladimi, spontan izlet, vabilo na družinski dogodek, nedeljske svete maše z ministranti, ki so vse prej kot dolgočasne, izleti, čas, preživet na dvorišču ...

Trenutki v skupnosti, ko skupaj molimo, praznujemo, ali pa preprosto zvečer odigramo igro (ali dve) taroka.

Ko premišlujem o svoji poklicanosti, mi vedno znova pridejo na misel Jezusove besede: »Resnično, povem vam: Nikogar ni, ki bi zaradi mene in zaradi evangelija zapustil hišo ali brate ali sestre ali mater ali očeta ali otroke ali njive in ne bi zdaj, v tem času, skupaj s preganjanji, prejel stokrat toliko hiš, bratov, sester, mater, otrok in njiv, v prihodnjem veku pa večno življenje.« (Mr 10,29)

Vse prej zapisano je dokaz, da je tisto malo, kar človek pusti za seboj, ko gre za Gospodom, bogato poplačano. Otroški smeh, mladostna razigranost, pogled mladega človeka, ki te gleda z nekim posebnim žarom v očeh ...

Če je že to plačilo, ki nam ga daje Gospod, kaj bo šele v nebesih!

Pred teboj sem, preblaga Devica, da si izprosim veliko milost spoznanja, kaj naj storim. Nič drugega ne želim, kakor izpolnjevati popolnoma in ves čas svojega življenja voljo tvojega Božjega Sina.

Mati dobrega sveta, daj, da bom poslušal tvoj glas in tako pregnal vsak dvom iz svojih misli. Ker si Mati mojega Zveličarja, pričakujem od tebe, da boš tudi Mati mojega zveličanja.

Devica Marija, če mi ti ne boš poslala žarek Božjega Sonca, katera luč me bo razsvetlila? Kdo me bo poučil, če ne ti, ki si Mati neustvarjene modrosti?

Poslušaj, torej, moje ponižne prošnje! Ne dopusti, da zaidem na kriva pota.

V mojih dvomih in omahovanju me vodi po pravi poti v večno življenje.

Ti si moje edino upanje, ti imaš polne roke zakladov kreposti in življenja, ti razdajaš sadove slave in svetosti. Amen.

SVETI JANEZ BOSKO

BOJ MED DA IN NE

Na duhovnih vajah v pripravi na sveto birmo v sedmem razredu sem preko zakramenta svete spovedi zelo močno okusila, da me ima Bog kljub moji grešnosti neizmerno rad. In sem si rekla: »Tudi jaz bi ga želela imeti tako rada!« Takrat sem tudi prvič pomislila, da bi postala redovnica. Skozi tedne po vrnitvi domov kar nisem mogla pozabiti tega srečanja z Gospodom. Ostajalo je globoko zapisano v mojem spominu in v srcu. Spraševala sem: »Gospod, kam pa naj grem?«

Ko sem se na postnih duhovnih vajah v Želimljem srečala s salezijanci in kasneje s sestrami hčerami Marije Pomočnice, sem začutila, da me Gospod želi imeti prav tu. Konec srednje šole sem želela vstopiti, pa zaradi zdravja nisem mogla.

Dokončala sem srednjo šolo, se vpisala na Fakulteto za socialno delo, bila animatorka v župniji, pri sestrah HMP ... in v tem obdobju spoznala tudi fanta. Nekega dne pa mi je po telefonu dejal: »Martina, nekaj ti moram povedati.« Ko sva se srečala, mi je dejal, da razmišlja o tem, da bi postal duhovnik.

Spominjam se, da sem mu ob tem rekla: »Glej, če Gospod to želi od tebe, pojdi in naj te spremlja Njegov blagoslov!«

Sama pa sem se znova začela spraševati: »Gospod, in kaj želiš TI od mene?« S pomočjo duhovnega voditelja sem se znova začela spominjati veselja, ki sem ga doživela ob

srečanju z Gospodom že v 7. razredu. Vrnila se je želja, da bi postala redovnica.

V sebi sem se borila med »da« in »ne« in nazadnje spoznala, da me Gospod kliče, da bi mu sledila v družbi hčera Marije Pomočnice. Že med zaključevanjem študija sem vstopila v skupnost na Bledu.

Zahvaljujem se Gospodu, da se želiš popolnoma podariti Njemu. Ostani zvesta, moli, zaupaj. Če te Gospod kliče med hčere Marije Pomočnice, te bo tja tudi privedel, če boš seveda odgovarjala na njegove milosti. Pomembno je, da tudi ti narediš svoj del, da premagaš svoje strahove in da si močna.

Biti morate povezane,
da boste vztrajale,
saj vsaka zase ne
bo nikoli dosegla
zastavljenega cilja.

Na zunaj se nič ne
spreminja, krepost pa
mora biti močnejša,
hitrejša, svetejša.

Bodite povsod dobra
dekleta.

Kjer ste in živite,
težite za popolnostjo,
študirajte in delajte,
da boste nosile verskega
duha v svoje razmere
in kjer živite.

BLAŽENI FILIP RINALDI

POSTANI ČLAN
VELIKE SALEZIJANSKE
DRUŽINE V SLOVENIJI

Salezijanci
Hčere Marije Pomočnice
Salezijanci sotrudniki
Don Boskove prostovoljke
Združenje Marije Pomočnice
Bivši gojenci in gojenke

DON BOSKOVA PROSTOVOLJKA
dbpnatalija@gmail.com

DEKLE KOT VSA DRUGA

Prva vrhovna odgovorna je dejala, da je don Boskova prostovoljka dekleta kot vse druge, v smislu, da se na zunaj ne loči od drugih. Živi svoj vsakdan kakor vsaka druga, z vsemi vprašanji današnjega časa. Nekaj »posebnega« postaja samo v tisti meri, v kateri na odgovor na Božji klic uresničuje svoje posvečenje (zaobljube), ki je svetno in salezijansko.

Naše poslanstvo je biti »prisotne« v svetu, ki ga skušamo gledati z »očmi in srcem Kristusa«. To pomeni, da cenimo vsako pristno zemeljsko vrednoto zato, da bi jo dvigale, pospeševale in posvečevale Bogu. Ko to poslanstvo živimo po salezijansko, pomeni, da skušamo dajati prednost tistim, ki jim je namenjeno.

Če dekleta želi postati Don Boskova prostovoljka, bi ji rekla, da v vsakdanjem življenju ostane vse enako, zelo pomembno pa je »sprejeti« vse svoje vsakdanje stvarnosti kot svojo posebno nalogo, ki sta ji jo zaupala Bog in Cerkev v tem posebnem zgodovinskem trenutku današnjega sveta.

😊 ... NASMEJMO SE

Duhovnik zaman išče prosti parkirni prostor pred trgovskim centrom, zato se odloči, da bo avtomobil pustil kar na prostoru za avtobus. Za brisalec vetrobranskega stekla zatakne listič s prijaznim opravičilom: »Za samo 10 minut sem skočil v trgovino, a nisem našel prostega parkirišča. Sem duhovnik in zato prosim, da mi odpustite prekršek.« Mimo pride redar, prebere listič, nato pa za brisalec priloži obvestilo o prekršku z odgovorom: »Svojo službo opravljam že 10 let, zato me ne morete več vpeljati v skušnjava!«

POŠTEN DRŽAVLJAN

Don Boskov oratorij in šole v Valdoccu so bili valilnica dobrih kristjanov in poštenih državljanov. Iz njih je izšlo tisoče duhovnih poklicev in še več poklicno vrhunsko usposobljenih mladih ljudi, ki so lahko živeli sredi sveta porajajočih se socialističnih in kapitalističnih časov.

DAMIJAN GRLEC SDB

Mladi so bili poceni delovna sila, v severni Italiji 19. stoletja si jih našel povsod. Don Bosko je znal pritegniti k sebi izgublajoče se reveže industrijskega časa in jih izobraziti v solidne delavce; ni bil človek besed, ampak dela, garač, ki je naredil vse, da bi nekomu omogočil dobro pripravo na kasnejše življenje. Iz njegovih šol so prihajali preprosti obrtniki, kasnejši inženirji, pomembni gospodarstveniki, ugledne civilne, cerkvene in vojaške osebnosti.

Mladi se danes na podoben način izgubljajo v svetu, v katerem ne vidijo veliko smisla. Kaj boljšega jim ponuditi kot zgled, ki nam ga je dal že don Bosko. Če želimo, da bo naš narod še naprej ostajal krščanski, je potrebno fante in dekleta nagovoriti, da se odločijo za pot služenja Gospodu. Če želimo, da bo v naši družbi večje spoštovanje do katoličanov, moramo mladi rod pripraviti na to, da bo nekoč pričeval o polnosti Jezusa Kristusa. Bogu lahko služimo na več načinov. Zdi se, da je v današnjem svetu biti katoličan že poklic, ker zahteva celostno izoblikovanega človeka, če hoče biti znamenje in pot za mnoge, ki tavajo v temi. Veliko je govora na eni strani o pomanjkanju duhovnih poklicev, na drugi pa o premajhni angažiranosti vernih laikov. Don Bosko je te potrebe prepoznal; vse do zadnjega diha je skrbel za to, da ne bi primanjkovalo ne duhovnih ne svetnih poklicev. Istemu zgledu sledimo salezijanci. Veliko stvari je v tem procesu odvisnih od mladih samih.

Prva je nedvomno odločitev. Don Bosko se je z močno voljo odločil, da bo delal in se tako preživljal. Trdnih odločitev mladim manjka. Ponujam vam zgled, ki je navdušil tudi don Boska, svetega Jožefa. Salezijancem laikom

je njegov zgled še posebej blizu, ker v sebi uteleša tako delavca kot gorečega molivca. Dragi mladi, v zgodovini salezijanske družbe je kar nekaj svetlih zgledov, ki so sledili temu zgledu; lepo je biti posvečen Gospodu in delati v poklicu. Naši svetniki Štefan

Sandor, Artemij Zatti, Simon Srugi in številni drugi so si za svojega vodnika in zgled izbrali svetega Jožefa. Učitelj, zdravnik, lekarnar – skupno jim je, da so bili salezijanci laiki. Sveti Jožef je mogočen priprošnjik v iskanju poklica, za delavca se bo še posebej zavzel. Mladi, prosite ga, naj vam pomaga pri poklicni izbiri ali pri iskanju zaposlitve; prepustite se njegovemu vodenju, da vas privede tja, kjer je vaše mesto, ki vam ga je namenil Gospod. Ali vam je Bog izbral svetni poklic ali duhovni ali pa morda celo oboje skupaj. Svet potrebuje vse tri vrste poklicev, le pogumno naprej. Če se mu boste pustili voditi in nagovoriti, pa vas lahko pripelje tudi med salezijance laike; ne boste duhovniki, a vseeno posvečeni. Ta pot je ena najbolj mikavnih, veliki svetniški zgledi pričujejo svetu o tem čudovitem zakladu. ■

MARIJA V SALEZIJANSKI DRUŽINI

Ko sem razmišljala o novi temi marijanske duhovnosti v naši reviji don Bosko, se mi je utrnul zgornji naslov. Marija ima v naši celotni salezijanski družini posebno mesto in vlogo, ker je navdihnila svetega Janeza Boska za ustanovitev salezijancev, hčera Marije Pomočnice in sotrudnikov. Pozneje so iz teh nastale še druge veje. Don Bosko nam jo je postavil za našo pomočnico, vzornico, učiteljico in mater.

S. IVICA OBLAK HMP

Hkrati pa bi lahko rekla, da se zgornji naslov ujema tudi z mojo – našo družino, ki se je oblikovala prav v salezijanski župniji. Mama in oče sta se poročila ravno na praznik Marije Pomočnice, 24. maja. Od enega salezijanca sta prejela v dar sliko turinske Marije Pomočnice. Mariji sta izročila prihodnost svoje družine in otroke. Ona je spremljala njuno in naše življenje in tako nas spremlja ter blagoslavlja še danes. Ta podoba nas še vedno spominja na njuno izročitev in posvetitev. Vsakega štiriindvajsetega v mesecu se še danes spominjamo s posebno pozornostjo in pobožnostjo. Oče in mama sta nam z veliko ljubeznijo prikazala pobožnost do Božje matere s preprostimi ljudskimi pesmimi, z molitvami in še posebno z molitvijo rožnega venca. Vedno smo se v naših molitvah obračali tudi k njej,

Ko bi vedeli, kako pomembna je pobožnost do Marije; je ne bi opustili za vse glato sveta.

— don Bosko

jo prosili za varstvo in pomoč, za nove duhovne poklice in stanovitnost vseh poklicanih. To nežno, ljubeče in sveto ime – Marija pomoč kristjanom, ki smo ga izgovarjali, je pustilo svoj skrivnostni odsev tudi v moji rani mladosti. Tako je v meni vedno bolj rasla želja, da bi to podobo še globlje spoznala. Po vztrajnem iskanju pa se mi je sama odkrila kot Pomočnica pri izbiri mojega redovnega poklica. Nisem bila povsem prepričana v ta božji klic, tudi zato, ker se je že moja sestra pred menoj odločila za enako pot. Vendar sem, opogumljena

z zgledom Marijine privolitve Očetovi volji, tudi jaz vztrajno ponavljala: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!« (Lk 1,38) In ta Njegova volja se je uresničila v družbi hčera Marije Pomočnice. Postala sem Njena hčerka in zato sem bila pripravljena učiti se njene materinske ljubezni do ubogih in pomoči potrebnih. Hvaležna sem Mariji Pomočnici, da si je v naši družini štirih otrok izbrala dve hčerki za svoji v veliki salezijanski družini.

Zato se bom v nadaljevanju teh strani skupaj z vami poglobljala v marijansko duhovnost. Predstavila bom nekatere značilnosti, ki govorijo o Marijini vlogi v našem življenju, zgodovini Cerkve, zgodovini odrešenja in naši salezijanski karizmi.

Ob poglobljanju Marijine vloge bomo poglobili tudi pomen svojega poslanstva salezijanske karizme med mladimi in poslanstva vseh, ki so poklicani za oznanjevanje veselega oznanila ter za vzgojo po Marijinem zgledu materinske dobrote in požrtvovalne ljubezni. ■

Pridi in poglej

SALEZIJANEC SOTRUDNIK

Don Bosko je od vsega začetka razmišljal o salezijanskem poklicu, ki ga je mogoče živeti na dva načina: kot salezijanec znotraj redovne skupnosti ali kot salezijanec zunaj v svetu.

PRIPRAVIL JANEZ SUHOVERŠNIK SDB

Salezijansko redovno družbo je don Bosko ustanovil leta 1859, o »zunanjih salezijancih«, kakor jih je najprej imenoval, prvič piše že leto za tem, leta 1860. Takrat je zapisal: »Kdorkoli v svetu ali doma v družini lahko postane član salezijanske družbe.« Za uresničitev tega načrta in potrditev statuta ter pravil salezijancev sotrudnikov je don Bosko moral čakati vse do leta 1876, ko je papež Pij IX. z odlokom potrdil družbo salezijancev sotrudnikov, ki živijo svoj salezijanski poklic v svetu.

Kdo lahko torej danes postane salezijanec sotrudnik? Odgovor je zelo preprost. Vsak fant ali dekle, ki želi v Cerkvi in v svetu narediti nekaj dobrega za vzgojo mladih. Od salezijanca sotrudnika se tako pričakuje, da bo živel zvesto svoj krščanski poklic v svetu ali znotraj Cerkve. Salezijanec sotrudnik je zato lahko nekdo, ki je poročen ali živi samsko življenje in prav tako nekdo, ki je duhovnik, škof ali celo papež. Papež Leon XIII. je na ta način postal salezijanec sotrudnik. Vsakdo lahko zato v katerem koli poklicu dela za mlade, da bi postali dobri kristjani in pošteni državljani.

V Sloveniji je trenutno 77 salezijancev sotrudnikov. V Mužljji, ki spada pod našo inšpektorijo, pa še okrog 30. Naši centri salezijancev sotrudnikov so v Ljubljani na Rakovniku, v Šentjoštu, na Bledu, v Sevnici in v Sodražici. Na svetu je okrog 30 tisoč salezijancev sotrudnikov, navzoči so v 58 državah sveta. V nekaterih inšpektorijah vodijo šole, oratorije in domove za družine.

Slovenski prostor so prav salezijanci sotrudniki prvi seznanili z don Boskom in njegovo družbo. Salezi-

jancem so tako pripravili pot za njihov prihod na Rakovnik na več ravneh. Zbirali so sredstva za nakup graščine Rakovnik. Z razgibano publicistično dejavnostjo in javnimi nastopi so informirali javnost o don Bosku in salezijanskem delu. Med prve salezijance sotrudnike na Slovenskem štejemo ljubljanskega stolnega kanonika Luka Jerana, ki se je leta 1871 osebno srečal z don Boskom. V Turinu se je seznanil s salezijanskim delom in se po vrnitvi v Slovenijo še z večjim veseljem posvetil širjenju njegovih pobud. Ob isti priložnosti se je navdušil za širjenje pobožnosti do Marije Pomočnice in se vpisal v Zvezo salezijancev sotrudnikov. Vodenje salezijanskih sotrudnikov je pred smrtjo predal katehetu Janezu Smrekarju. V oporoki mu je zapisal: »Skrbi in žrtvuj se za mladino! Delaj zato, da pridejo salezijanci na Kranjsko. Veliko boš moral trpeti, imel boš raznovrstne nasprotnike, a ne obupaj in ne odnehaj, tudi če bi bilo tako hudo, kakor da bi drva cepili na tebi. Videl boš, da bo pomagal Bog in blagoslovil tvoje delo.« Janez Smrekar velja za »ustanovitelja« salezijancev na Slovenskem, tako so zapisali ob njegovi smrti v Salezijanski vestnik. V spominskem članku so njegovo delo opisali z naslednjimi besedami: »Ne bomo se motili, če rečemo, da ga je ravno ljubezen do otrok tako tesno sklenila s salezijansko družbo. Bral je, kako je don Bosko ljubil mladino in zato jo je ljubil tudi on in je skupaj z mons. Jeranom začel premišljevali, kako bi don Boskove sinove dobil na Slovensko.

BLAŽKA MERKAC, SALEZIJANKA SOTRUDNICA

Živjo, moje ime je Blažka in prihajam iz majhne župnije, ki se nahaja v prelepi dravski dolini, Trbonje.

Moja pot ni zgolj nekaj besed, temveč pustolovščina, ki se je pričela pri enajstih letih, ko sem spoznala don Boska na oratoriju pri sestrah HMP. Ko se te don Bosko enkrat dotakne, ne moreš ostati hladen in ga ne želeš še bolj spoznati. Spoznavala sem ga preko sester HMP, oratorija, animatorstva, PDV, UT, na romanjih po njegovih krajih, preko salezijancev in nato v času absolventa preko službe, saj sem se zaposlila v pisarni salezijanske mladinske pastorale.

Študij v Ljubljani mi je prinesel veliko možnosti aktivnega vključevanja v programe pri salezijancih. Po drugi strani pa sem si želela to svojo izkušnjo domačnosti, veselja, dela z mladimi, predvsem pa don Boska in vse, kar predstavlja, prenesti tudi na domačo župnijo v našo animatorsko skupino. Mladi so ga spoznavali in ga vzeli za svojega ter se udeleževali različnih salezijanskih

programov, obiskali kraje sv. Janeza Boska in seveda pripravljali oratorij na salezijanski način. Poleg koordinacije različnih programov na mladinski pastoralni sem vstopala tudi v širšo sliko mladinskega dogajanja na evropski ravni, kjer sem postala predstavnik za Slovenijo.

Vedno znova pa me je glodalo, kaj bo potem, ko bom animatorstvo prerasla. Kje bo moje mesto znotraj salezijanske družine? Podobno so se spraševali tudi nekateri moji prijatelji in tako smo se pričeli pripravljati na sodelništvo. Naša priprava, ki je trajala tri leta, je bila pot iskanja, poglobljanja, veselja, da bomo 'uradno' postali del salezijanske družine.

Sedaj sem že štiri leta sotrudnica in moram reči, da je to velik dar in veselje. Že pred tem sem se v salezijanskih ustanovah, tako pri salezijancih kot pri sestrah, vedno počutila kot doma, sedaj pa ima vse še malo drugačen pridih. Tudi po obljubah sem ostala aktivna na področju salezijanske mladine, kjer sem bila pred

trema leti izvoljena v koordinacijsko ekipo evropskega salezijanskega mladinskega gibanja. Našo malo tričlansko ekipo je lani čakal velik izziv, saj smo organizirale evropsko srečanje salezijanske mladine – Confronto – na Colle don Bosco v Italiji, ki se ga se je udeležilo okoli 250 mladih iz Evrope in Bližnjega vzhoda. Izziv, ki je prinesel tako neprespane noči, komunikacijske šume, utrujenost, a na drugi strani toliko veselja, novih prijateljev, boljše poznavanje salezijanske duhovnosti. Predvsem pa je lahko vsak tega duha izkusil in ga živel.

Biti sotrudnica in biti del salezijanske družine, ki dela vse v dobro mladih, je moje poslanstvo, ki ga želim živeti v vsakdanjem življenju ne glede na to, kje sem. Z drugimi besedami: »Biti z vami mladi je moje življenje.« (don Bosko).

Molitveni nameni

AVGUST

Prosimo za begunce, ki iščejo večjo blaginjo v razvitem delu sveta, da bi v njem našli pravega Boga in bi zaživel krščanske vrednote.

SEPTEMBER

Prosimo za otroke in mladino, da bi se oklenili Jezusa Kristusa, ki nam edini daje smisel življenja.

OKTOBER

Prosimo za misijonarje, da bi pogumno oznanjali Kristusa s svojo besedo in življenjem.

»TI STRETI ME MOREŠ, PODRETI NIKDAR...«

Tako zapoje naš »goriški slavček«. Tudi Božjemu služabniku Andreju Majcnu je beseda rada prešla v pesniške vzklike ali zdrsnila v kako rimo, kakor pri blaženem A. Martinu Slomšku, sveti Tereziki – Mali Cvetki in še pri marsikakem svetniku. Pa ne le takrat, ko se je začel vedno pogosteje podpisovati »Revček Andrejček«. Tri izgnanstvu: iz Kitajske, Severnega in »združenega« Vietnama, so Božjega služabnika potrla, a vsakokrat le za trenutek. Kajti kogar prevzame Kristusova ljubezen (2 Kor 5,14), nima časa za ukvarjanje s preteklostjo in še manj s samim seboj. Ali kot pravi perzijski pregovor: Ko ti Bog zapre ena vrata zaradi modrosti, ti odpre druga zaradi prijaznosti. O tem pripovedujejo tudi številna Majcnova pisma tistega časa.

ALOJZIJ SLAVKO SNOJ SDB, VICEPOSTULATOR

Božjemu služabniku Andreju Majcnu so se komaj zaprla vrata Vietnama, že so se druga odpirala na stežaj. Prav potegujejo se zanj. V Avstralijo ga vneto vabi frančiškanski pater Filip Ferjan, da bi ga pridobil za delo s številnimi vietnamskimi begunci in nekaj je bilo tudi Majcnovih nekdanjih gojencev; prav tem misijonar Majcen ne bi hotel odreči. V Slovenijo ga večkrat vabi inšpektor Rudi Borštnik in mu daje na izbiro vse salezijanske skupnosti za mirno preživljanje »tretjega obdobja« njegovega življenja. Vrhovni predstojnik mu piše iz Rima, naj se najprej odpočije in pozdravi, potem pa sam pove svojo željo. Te »tri ponudbe«, ki so zelo razvidne iz številnih pisem, se manj poudarjajo. Skoraj upravičeno, saj njegovo srce ostaja zvesto svoji »prvi ljubezni«. Tako misijonar Majcen, po temeljitem razločevanju in pogovoru s predstojniki, v Rim sporoči, da želi ostati zvest svoji kitajski inšpektoriji: "Penso semplicemente di rimanere in questa Provincia cinese di Hong Kong" (8. sept. 1976). Ne misli na svoj prvi dom in tudi (še) ne na obisk svoje domovine, temveč na prostrana evangelijska azijska polja.

Treba pa bo spet preseči kulturne in politične ovire: se zagristi v angleščino in kantonščino (Hong Kong) ali/in osvežiti mandarinščino, ki jo je (nekoč) dobro govoril? To zdaj po svoje govorijo na Formozi, zato mu vsi in vse govori v smeri Taiwana: Tja pojdeš! Na »dišeči otok«! Toda ali boš z jugoslovanskim potnim listom (komunistične dežele) dobil dovoljenje tam, kjer so se milijoni beguncev zoperstavili Maocetungovim komunistom? Pa tudi ta vrata so se mu odprla.

Spodobilo bi se, mu pravijo po treh letih, da bi obiskal svoji dve sestri dobrotnici in svoje sobrate v Sloveniji. In tako se je podal domov, misleč da se vrne v misijone. In tudi v domovini mu je Božja previdnost odprla vrata na stežaj za zadnjih dvajset let njegovega življenja z nedeljenim misijonskim srcem.

S svojimi pismi iz tega obdobja (v arhivu je ohranjenih daleč nad tisoč) je dosmrtni misijonar Majcen spletel mrežo misijonskih dobrotnikov in prijateljev, ki so v takratni komunistični državi izgorevali v dejavni ljubezni do bratov in sester še bolj komuni-

Kerečev misijonski sklad

Do 28. 6. 2018 ste darovali Brezavšček S., Rihtar H., Polak V., Baša E. in drugi neimenovani dobrotniki misijonov. Bog povrni!

stičnega Vietnama. Takrat je tam vladala družno s protiverskim duhom, tudi skrajna beda in nepredstavljava revščina: zdravila, blago (prav je prišla naša prestižna farmacevtska in tekstilna industrija!) in denarna sredstva so bila sicer kakor kapljica v morje, a tudi v kapljici je za mnoge zažarelo nebo in sonce!

Božji služabnik Andrej je povezal svoje sorodnike in prijatelje, škofijske duhovnike in salezijanske soproste, sestre raznih ustanov in predstojnike ter škofo iz domovine, zamestva in zdomstva v pravo zvezo dobrotelov misijonskih prijateljev. Zacvetelo je rodovitno in sveto tekmovanje tržaško-goriških dobrotnikov in dobrotnic z avstrijsko-koroškimi slovenskimi družinami in izseljenskimi duhovniki, tja do Kanade in Združenih držav Amerike. Poleg pisem pa njegovi težki zvezki naslovnikov in spiski misijonskih darov kažejo, da je vsak novčič tudi najbolj uboge vdove padel v zakladnico za širjenje Božjega kraljestva v srcih ljudi vseh narodov in ljudstev.

SEMINAR za pospeševanje postopkov beatifikacije in kanonizacije v salezijanski družini

Vrhovni postulator Pierluigi Cameroni, ki je že večkrat obiskal Ljubljano, je v Rimu od 10. do 14. aprila 2018 sklical seminar za svoje sodelavce. Udeležilo se ga je okrog 90 predstavnikov salezijanske družine. Seminar sta obiskala tudi vrhovna mati sester salezijank in vrhovni predstojnik salezijancev.

V svojem sporočilu vrhovni predstojnik Á. F. Artime pravi, da je s kakovostnimi predavanji in z delom po skupinah seminar dosegel cilj: kako pospeševati te postopke in kako izprositi in spremljati čudež, potreben za svetniškega kandidata, da je prištet med blažene.

Predstavil je nekatere izzive, ki jih je treba sprejeti in se jih lotiti:

- ▶ V salezijanski družini nadaljevati pospeševanje postopkov, v občestvu z delnimi Cerkvami, da bi bolje spoznali in posnemali svetniške kandidate in molili za njihovo priprošnjo.
- ▶ Na krajevni ravni je treba najti ljudi, ki sprejmejo odgovornost za spremljanje teh postopkov.
- ▶ Rasti v ozaveščanju, da je za dober sklep postopka za beatifikacijo potreben čudež, kot izredno znamenje Božjega usmiljenja.
- ▶ Ovrednotiti bogastvo svetniških kandidatov vseh enaintridesetih vej salezijanske družine, kar je nekaj edinstvenega v celotni Cerkvi.

Ob sklepu svojega sporočila vrhovni predstojnik poudari, da je taka spodbuda, kot je bil seminar, izjemno orodje za pospeševanje poklicanosti k svetosti vseh članov Božjega ljudstva. To je tisto dragoceno don Boskovo izročilo, h kateremu papež Frančišek zdaj vabi vse ljudi, še posebno kristjane, v apostolski spodbudi *Veselite in radujte se*.

Alojzij Slavko Snaj SDB, vicepostulator

PREDANA BOGU IN DRUŽBI

s. MARIJA ŽITEK, hči Marije Pomočnice, misijonarka

O s. Mariji ni napisanega življenjepisa, imamo le nekaj pričevanj njenih predstojnic in sester, ki so živele z njo. Tudi o njenem otroštvu in mladosti pred vstopom v družbo HMP ne vemo ničesar.

S. MILENA DERLINK HMP
POVZETO PO FACCIAMO MEMORIA, FOTO ARHIV HMP

Že po nekaj dneh, ko je v Nizzi naredila prve zaobljube, je napisala misijonsko prošnjo, ker si je želela postati misijonarka. Svojo prošnjo je zaključila z zagotovilom, da je pripravljena živeti kjerkoli in delati karkoli. Prošnja je bila sprejeta, toda pred odhodom je ostala še nekaj let v Italiji. Prva štiri leta je bila učiteljica šivanja in vezenja v Giarolu in potem še eno leto v Pontesturi. Oba kraja sta blizu Aleksandrije.

Leta 1935 pa se je izpolnila njena želja po misijonih in odpotovala je v Palestino. Vsa leta je delovala v Jeruzalemu. Vmes je le eno leto (1948–49) delovala v Betlehemu. Imela je različne naloge. Bila je kuharica, odgovorna za pralnico in razna druga hišna opravila. Sprejela je tudi službo hišne ekonomke v Jeruzalemu, čeprav ni imela primerne izobrazbe.

S. Marija je v teh krajih živela v težkih časih, v času druge svetovne vojne. Inšpektorica vzhodne vizitatorije (danes inšpektorije Bližnji vzhod) s. Teresa Tacconi je spremljala sestre v tem trpečem obdobju in je to nalogo vršila v letih 1938–1953. O s. Mariji je pustila svoje pričevanje, ki je izraz tega, kar je videla in slišala: »S. Marija je preživljala leta vojne v Jeruzalemu. Znala je vse pretrpeti in sprejemati iz ljubezni do Boga. Vedno je bila vedra in dobra. Imela je globok odnos z Bo-

S. Marija Žitek se je rodila 10. 3. 1904 v Krogu pri Murski Soboti, prve redovne zaobljube je naredila 5. 8. 1930 v Nizzi Monferrato (Italija), večne pa 5. 8. 1936 v Jeruzalemu. Umrla je 27. 10. 1966 v Jeruzalemu.

gom, ki ji je pomagal, da je spodbudno tudi za druge premagala vse, tudi težke situacije. Čez nič in čez nikogar se ni pritoževala. Vse je sprejemala z ljubeznijo, v globokem odnosu z Bogom in v otroškem zaupanju do predstojnic, ki jih je imela zelo rada.«

O njej priča tudi salezijanski inšpektor g. Francesco Laconi. Tudi njemu ostaja lep spomin na ponižno sestro, ki jo je spoznal prav v času vojne, ko se je tudi sam nahajal v Jeruzalemu. »Med sestrami, ki so bile ujete med dva ognja – v spopadih, je bila tudi s. Marija, ki je tam ostala vse do smrti. Spominja se je, kako je bila vedno mirna, vedra, prijazna in ustrezljiva. Svoje vedrine ni izgubila niti v najbolj tragičnih trenutkih. »Čeprav je bilo veliko življenjskih nevarnos-

ti, je vedno ostala pogumna, mogoče je bila celo najbolj pogumna izmed vseh.

Veliko je naredila tudi za salezijance, vedno prijazna in ljubezniva.«

Inšpektorico s. Tacconi je nasledila s. Giuseppina Ferrero, ki s. Marijo opiše takole: «Preprosta, odkritosrčna, vedno vesela, tudi kadar so ji nasprotovali ali se niso strinjali z njo. Njeno življenje je bilo vzpon k Bogu.» V njenih zapisih pa beremo sledečo molitev: »Gospod, daj mi ponižnost in ljubezen. Da bi jaz pogosto mislila na svojo revščino in na tvoje obilno usmiljenje.«

Njena zadnja inšpektorica s. Caterina Regis jo je poznala le nekaj mesecev pred njeno smrtjo, vendar zagotavlja, da je bilo to dovolj, da je v njej začutila, da je vsa predana Bogu in Družbi. Preprosta, odkritosrčna in vedra, tudi kadar je izrazila kakšno neprijetnost kot posledico posebnih razmer, v katerih je živela.

V skupnosti je delila mir, veselje in ljubezen.

Največ pa o njej pove s. Carolina Speranza, ki je prišla v Jeruzalem le dva meseca pozneje kot s. Marija. Zapisala je tole: »Najino prijateljstvo je bilo več kot sestriško. Medsebojno sva se tolažili v trenutkih domotožja. S. Marija je imela blag in krotak značaj. Vedno je bila pripravljena ubogati. Bila je do konca požrtvovalna. V tistem času je bilo treba zajemati vodo iz vodnjaka in jo nositi po hiši. Ona je bila pri tem neutrudna, vedno z nasmehom, nikoli s pritoževanjem. Bila je urejena in natančna pri svojem delu.

Čeprav je bila spretna v šivanju in vezenju, je niso zadolžili za to delo, ker se je s tem ukvarjala druga (bolj sposobna) sestra v skupnosti. Niti malo se ni pritoževala, ampak je z razpoložljivostjo sprejela vsako, še tako raznoliko delo, ki so ji ga naložili. Med počitnicami, ko ni bilo sestre, ki je bila odgovorna za pralnico, je s. Marija spodbudila še druge k temu delu: 'Pojdimo na banko, da bomo unovčile naš zaklad.' Zakurila je ogenj s pomočjo posušenih pomarančnih olupkov in odpadnega papirja. Na delo se je spravila z veseljem in ga podprla z gorečo molitvijo in zbranostjo. Tudi med razvedrilom je bila vedno vesela in se je rada šalila.« S. Carolina se je ob zaključku zapisa spominov na s. Marijo še zahvalila za njen zgled dobrote in za tovarštvo ob začetkih skupne misijonske poti v Jeruzalemu.

In še ena sestra o njej poda kratko pričevanje. Pove, da je v skupnosti delila mir, veselje in ljubezen. Ko je bilo potrebno narediti kakšno uslugo, je žrtvovala tudi ure spanja in je to naredila z mirnostjo, preprostostjo in veseljem.

Malo pred smrtjo je obiskala svojo domovino in svoje domače. Ko pa se je vrnila, je kmalu odpotovala v nebeški Jeruzalem. Ne vemo, zaradi katere bolezni je umrla. Inšpektor g. Francesco zapiše, da je bila »njena smrt izguba, pa tudi pridobitev. Pridobitev je bila za Kristusa. To lahko rečem, ker sem jo dobro poznal.«

Tudi sestre so zelo žalovale za njo. Njena inšpektorica, čeprav z bolečino ob izgubi tako dragocene sestre, ne more, da ne zapiše: »Blagor njej, ki je v vseh pustila spomin sestriške ljubezni in dobrote, žive pobožnosti in žrtvovanega življenja, vedno živetega z vedrino in predanostjo.«

SaIS

Zadnja leta smo se začeli salezijanci sotrudniki srečevati tudi na duhovnih vajah, pripravljenih samo za nas. Letos so potekale 5. in 6. maja v Želimljem, zbralo pa se nas je okoli petindvajset iz skoraj vseh naših centrov.

PRIPRAVILI SALEZIJANCI SOTRUDNIKI

Petkov večer je bil namenjen ogledu filma Marijina zemlja, ki je vsakega izmed nas nagovoril in nam dal tudi marsikatero iztočnico za pogovor. V soboto dopoldne pa nam je s. Martina pripravila sklop nagovorov, med katerimi smo imeli čas za osebno delo. Razmišljali smo o blagoslovu, miru in veselju v naših življenjih. Čeprav smo bili predstavniki različnih generacij, smo se imeli drug ob drugem lepo in radostno.

Po kosilu je sledil inšpektorialni kongres, ki poteka vsake tri leta. Predstavniki centrov so nam pripravili poročilo o delovanju posameznih centrov, nato pa smo izvolili tudi nov inšpektorialni svet -- ponovno so bili vanj izvoljeni Katja Mivšek, Filip Ferenčak in Tilen Mlakar (vsi iz centra Rakovnik), nova člana

pa sta postala Klemen Lukman (center Bled) in Andreja Košmrlj (center Sodražica). Za inšpektorialnega koordinatorskega je bil ponovno izvoljen Tilen Mlakar.

Na kongresu smo izglasovali tudi novo kratico za salezijance sotrudnike. Prejšnja kratica DBS pomeni don Boskovi sotrudniki, ker pa smo se pred leti preimenovali v salezijance sotrudnike, smo izbrali novo -- od sedaj naprej nas lahko najdete pod kratico SaIS.

Po koncu inšpektorialnega kongresa smo se zahvalili še g. Ivanu Turku za dolgoletno spremljanje salezijancev sotrudnikov, sledila pa je še sveta maša, ki jo je za nas daroval gospod Ivan.

Vedno znova ugotavljamo, da se imamo skupaj lepo ter da so naša medsebojna druženja pomembna in potrebna. ■

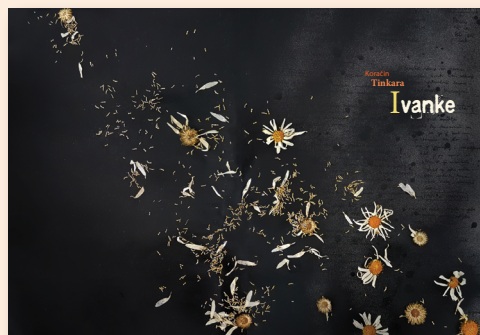
IVANKE

TINKARA KORAČIN

Ivanke, ivane, ivanjščice.

Rastejo vse od zgodnje pomladi pa do pozne jeseni, v mojem srcu pa cvetijo čez vse letne čase. So drobne, male rožice, pesmi, ki ponazarjajo občutja v različnih časovnih obdobjih, stiskah. V moji zbirki ne umrejo s prvim snegom, ampak pogumno vztrajajo pri življenju, saj se le-to z njimi začne in konča.

» Pesmi Tinkare Koračin nas obračajo v našo hrepenečo notranjost – kdo smo, kaj želimo? Iz stroge forme v prosto rimo, iz mladostniške razigranosti v odraslost, iz pomladi v jesen. Upanje ostaja, dokler zadnja ivana ne izgubi zadnjega cvetnega listka. Pesniška zbirka ubesedi srednješolsko dušo, ki hrepeni po potrditvi in sprejetosti, ki ugotovi, da 'včasih lepo je biti zgolj jaz.' Pesmi so pristne, brez pretvarjanja, razmišljujoče in upajoče, pripovedne in izpovedne, prav take, kot je Tinkara sama – unikatna ivana, ki preživi zimo.«

Mateja Ferenčak, prof. slo.

» Tinkarina pesniška zbirka Ivanke izraža hrepenenje, ki je zasidrano v samem jedru človeka – hrepenenje po pristnem, naravnem, globokem, notranje bogatem. Tako z motiviko kot z obliko pesmi nas ponese v občutja preteklosti in jih spaja s sedanostjo, izraža mladostno radoživost, optimizem, a hkrati čutimo zavedanje tudi resnejših plati življenja. Tradicionalno povezavo med življenjem in letnimi časi umesti avtorica v prenovljeno zaporedje, kot bi želela sporočiti, da želi sama krojiti letne čase svojega življenja in ustvarjanja, da – kot pravi v eni od pesmi – ne more biti ovita ne v prtiček ne v prt in ne v odejo, saj je pokrita z 'angelskimi krili'. Zdi se, da je vse to prepletanje in prijazno, a vendarle odločno držo začutil tudi ilustrator in beseda se je stopila s podobo v – kljub mladosti obeh ustvarjalcev – stabilno in izpovedno močno celoto.«

Jana Poljšak, prof. slo.

PESNIŠKA ZBIRKA JE IZŠLA V SAMOZALOŽBI @ tinkara.koracin@gmail.com

DRUŠTVO DON BOSKO

Bivši gojenci salezijanskih ustanov vabljeni na tridnevno srečanje v Dominikov dom na Pohorju.

PETEK, 17. 8. duhovna obnova

SOBOTA, 18. 8. sv. maša, občni zbor z volitvami, druženje s piknikom, sprehod in športne igre

NEDELJA, 19. 8. program do kosila in slovo

PODROBNE INFORMACIJE IN PRIJAVE

Štefan Škafar ☎ 040 894 146

Feliks Golob SDB ☎ 030 716 422

VENEZUELA

TIHA AGONIJA VELIKANA

GIAMPIETRO PETTENON SDB, FOTO ESTER NEGRO

Bila je najbogatejša država Latinske Amerike. V zadnjih treh letih jo je zapustilo tri milijone Venezuelcev, desetina vsega prebivalstva. Lani je bilo 26.600 nasilnih smrti. Dramatična kriza podhranjenosti in kot kuga naraščajoča revščina. Kako v Venezueli, kjer so prisotni več kot sto let, živijo salezijanci?

GIAMPIETRO PETTENON JE DIREKTOR MISIJONSKÉ PROKURE MISSIONI DON BOSCO V TURINU. DALJŠI ČLANEK JE BIL OBJAVLJEN V ITALIJANSKEM SALEZIJANSKEM VESTNIKU. PREVOD M.S.

Obiskal sem Caracas, da bi se srečal s salezijanci te dežele, kjer je don Boskova navzočnost močno ukoreninjena. Prvi misijonarji so prišli 1894. Na poti od letališča do salezijanske hiše v glavnem mestu sem ob ogledovanju okolice dobil čuden občutek. Nisem razumel, ali smo v državi, ki se razvija, ali ne. Mestna gondola v Caracasu je mogočna, s postajami iz stekla, zadaj pa mogočni nebotičniki, toda nekaj ni v redu ... Promet je tekoč, preveč tekoč za prestolnico z nekaj milijoni prebivalcev. Avtomobilov ni veliko, sploh pa manjkajo kamioni in dostavniki! Blagovne menjave ni, ničesar ne dovažajo in prodajajo ... tudi ljudi ni veliko naokrog, na pločni-

kih. Le kje so vsi? Pričakoval sem mravljišče življenja, ki ga v centru mesta ni zaznati. Oči povzdignem na hribe, ki obkrožajo Caracas. Kot panji se po pobočjih stiskajo naselja, barrios, najrevnejši gosto poseljeni predeli glavnega mesta. Prebivališča so iz zgrajena iz rdečih opek in pokrita s pločevinastimi strehami, brez ometa in stekel na oknih. Vsa pa imajo rešetke, debele rešetke. Tu je življenje nevarno, zelo nevarno. Kraje in uboji so na dnevnem redu.

KO ZMANJKA ZDRAVIL

Pređen smo zapeljali v salezijansko hišo v centru mesta, sem opazil dolgo vrsto ljudi. Kakih 50 jih je stalo na pločniku pred pekarno. Odložil sem prtljago, se na hitro osvežil in radoveden v boljšem razumevanju položaja takoj sprejel vabilo na kratek obhod. Spremljal me je salezijanski duhovnik David Martin. Šla sva mimo odprtega marketa. Da, bil je odprt. Večina trgovin je namreč zaprtih. Kar bi bilo normalno ob nedeljah, ne pa v sredo popoldan. Vstopila sva. Večina polic je bila praznih. Kjer so bili prodajni

artikli, jih je bilo le nekaj. Steklenica mineralne vode stane pet centov. Malo, bi dejali pri nas. A salezijanec me opomni, da je povprečna delavska plača 1,5 evra na mesec! Nisem mogel verjeti.

Kako je mogoče? Ob moji nejeverji mi je nanizal nekaj cen. Za nakup avtomobilske pnevmatike je potrebno 40 mesečnih plač (stane okoli 60 evrov). Za kilogram govedine je potrebno delati 20 dni. Gorivo pa je skoraj zastoj (liter bencina stane pol evrskega centa!) Tudi lekarne so prazne in zaprte. Zdravil ni. Zvedel sem, da je 25-letnik iz naše župnije pred kakšnim tednom umrl zaradi diabetesa. Ni več dobil zdravil, tudi kupiti jih ni mogel, ker jih ni bilo. Uradno je umrl naravne smrti, a v državi, kjer je zdravstveni sistem do nedavnega deloval najbolj vzorno v Latinski Ameriki, bi lahko rekli, da ga je ubila država.

Da, saj je ekonomski položaj v totalnem kaosu zaradi politično-družbenih razmer, ki ga je v zadnjih letih ustvarila vojaška oblast z marksističnimi ideali, ki pa deželo pogreza v

lakoto. Inflacija je trimesetna, vrednost bolivarija, venezuelske valute, je takorekoč nična in je ni mogoče menjati nikjer v tujini.

Osebna varnost je postala nuja. Na ulici iz žepa ne smem potegniti mobilnika niti odgovoriti na klic. Takoj bi ga iztrgale tolpe mladih, ki krožijo po ulicah in iščejo karkoli, kar bi lahko prodali na črnem trgu v zameno za hrano. Vsa okna, tudi v zgornjih nadstropjih, so zamrežena. Zidovi so povišani do treh metrov, na vrhu pa je posejano ostro steklo, nad njim pa še električne žice z visoko napetostjo. Tudi v salezijanski ustanovi!

SKRIVNOSTI DOLORITE

V barriu »Dolorita«, gosto naseljenem predelu Caracasa, imamo salezijanci pastoralno ustanovo z župnijo, oratorijem in dvema poklicnima centroma. Dolorita je v Caracasu znana kot kraj, kjer zločinci skrivajo ugrabljenke iz centra mesta. Nekateri ugrabljujejo osebe iz višjega srednjega sloja in zahtevajo dokaj nizke odkupnine, ki jih svojci poravnajo še isti dan in tako uredijo zaplet. Veliko hujše pa se konča, če odkupnine ne plačajo takoj.

Oratorij je podoben vojnemu bunkerju. Kjer ni visokih pregradnih zidov ter na vratih in oknih težkih zamreženih rešetk, je postavljena močna ograja, na kateri se kopiči bodeča žica, taka, kot jo uporablja vojska! Na vhodu vedno dežura kdo od staršev, ki preveri vsakega ... Nikoli se ne ve! Nad nekimi vrati je ostal 30 cm velika odprta luknja. Neke noči so

nepridipravi skozi njo prišli na salezijansko dvorišče, kjer so bili parkirani avtomobili. Z enega so pokradli pnevmatike in akumulator. Avtomobil je še vedno tam, kakor so ga pustili tatovi, in čaka sredstva za nove pnevmatike in akumulator. Rezervne dele je nemogoče dobiti, razen na črnem trgu. Zato nihče ne pusti avtomobila parkiranega vzdolž ulic.

»ZA JUTRI NIMAMO VEČ HRANE«

Življenje v Venezueli je vsak dan težje. Ljudje se prilagajajo, kakor vedo in znajo, a ko pritisne lakota, so sposobni vsega: kraje, umorov, podkupovanj, izsiljevanj, odseljevanja ...

Temu prostemu padu Venezuele kar ni videti konca, čeprav je bila ena najbolj razvitih držav Latinske Amerike. Salezijanci v prvi vrsti nudijo tolažbo najbolj potrebnim, zagotavljajo varno odprtje naših ustanov mladim, da obiskujejo šole, oratorije, župnije. Dnevno razdeljujejo na tisoče krožnikov hrane najrevnejšim. Spodbujajo upanje na boljšo prihodnost. Molijo, da bi se ta spirala končala in bi se vrnili v normalno življenje. A je težko! Napor in obup se lotevajo tudi don Boskovih sinov. Sami so večkrat izkusili, kako je pred prazno shrambo. »Za jutri nimamo več hrane,« je nekega dne dejal ekonom Miguel Angel ravnatelju Bernardu. Previdnost jim je pomagala, da so v zadnjem trenutku dobili hrano za nekaj naslednjih dni. ■

OPORA ZA KRŠČANSKO ŽIVLJENJE

SKLAD DOM

Spoštovani dobrotniki, hčere Marije Pomočnice nudimo otrokom, mladim in družinam oporo za pristno krščansko življenje. Zanje pripravljamo duhovne vaje in druge programe za celostno rast. **Zaradi raznih stisk nekateri ne morejo poravnati prispevkov za udeležbo na programih.** S svojim darom jim boste to lahko tudi vi omogočili. Za dar se najlepše zahvaljujemo!

Svoj dar lahko nakažete na:

ZAVOD DOMINIKA
Partizanska cesta 6
4260 Bled

TRR SI 56 0209 1025 6290 367

NAMEN Sklad DOM

SKLIC 00-31

*Dela usmiljenja so kot številne niti,
ki nas povezujejo z Bogom.*

...don Bosko

Naše delo in programe, ki jih bomo izvajali s pomočjo donacij, lahko spremljate na naših spletnih straneh www.hmp.si

DOBROTNIKI ZA OBNOVO RAKOVNIKA

Do 28. 6. 2018 ste darovali Ferkolj L., Jakob G., Benčan C., Hribar J., Košmrlj M., Mugerl M., Šviga V., Huth D., Truden F., Košir I. in A., Zaletelj A. in T., Šavli M., Ahčin A., Furlan I., Knez A., Koleša V., Radovanovič I., Štravs A., Doplihar L., Šifrer C. in M., Macerl I., Marolt M., Gaber J., Kavčič I., Peterca A., Šuštarčič Z., Turk A., Vesel A., Knapič C. in T., Rogan T., Fišter C., Jager M., Kislak M., Prijatelj E., Saje P., Grobelnik Krč MA., Čeferin M., Paller A., Šterk B. in F., Vučić Đ., Ščurek J., Schweiger A., Kuk M., Kadunc S., Škrabl, Mihelčič M., Korez J., Grebenc T., Trček J., Rupar A., Kos M., Krnec L., Stražičar E., Dremelj M., Zelnik J., Iskra M. in drugi neimenovani dobrotniki. Bog povrni!

Svoj dar lahko nakažete na: SALEZIJANCI
Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
TRR SI 56 0201 0001 1929 123
NAMEN CHAR
SKLIC 400-01

FRANC ZAJTL se je rodil 31. marca 1947 v kmečki družini v vasi Mala Breza v župniji sv. Rupert nad Laškimi, kjer je bil 5. aprila tudi krščen. Bil je tretji izmed sedmih otrok. Očetu je bilo ime Martin, materi pa Neža, roj. Gradič. V osnovni šoli se je dobro učil, pri srcu sta mu bila zlasti matematika in risanje. Že kot otrok je rad zahajal v cerkev, po prvem obhajilu pa je postal ministrant. Ko je bil v osmem razredu osnovne šole, so imeli v župniji misijon; eden od misijonarjev (salezijanec Zorko) ga je povprašal o njegovi prihodnosti in poleti je že bil na 'ogledih' na Rakovniku. Jeseni leta 1962 je odšel k salezijancem v Križevce na Hrvaško. Tu je opravil dva letnika gimnazije, vstopil v noviciat in 16. avgusta 1965 izpovedal prve redovne zaobljube. Po zaobljubah je bil po tretjem razredu gimnazije vpoklican k vojakom, po končani vojaščini pa odšel v Želimlje, kjer je po nekaj mesecih nadaljeval s četrtnim razredom gimnazije in bil ob koncu leta v prvi skupini 'želimeljskih maturantov'.

Po maturi se je javil, da bi vzgojno prakso opravljal v Egiptu, kamor je odšel še istega leta jeseni (29. 9. 1969). Pristal je v Aleksandriji ter na Bližnjem vzhodu.

ZALJUBLJEN V BLIŽNJI VZHOD

FRANC ZAJTL SDB (1947-2018)

du deloval polnih 49 let, vse do svoje smrti. Že drugo leto je poučeval več ur matematike na osnovni šoli in to že kar v arabščini. Z igranjem na klavir je pomagal pri petju. Mladi so ga hitro vzljubili, on pa svoje delo med mladimi. Po dveletni vzgojni praksi je odšel na študij bogoslovja v Sveto deželo. Najprej v Betlehem, kjer je 16. avgusta 1971 kot prvi salezijanec izpovedal večne zaobljube v votlini Jezusovega rojstva. Študij je nadaljeval v bližnjem Cremisanu, bil 15. junija 1975 v Nazaretu posvečen v diakona, v duhovnika pa na veliki četrtek 15. aprila 1976 v Jeruzalemu. Poleti se je za nekaj tednov vrnil v domovino, da je v svoji rojstni župniji obhajal novo mašo (18. 7. 1976).

Misijonsko poslanstvo je nadaljeval v Kairu, in to polnih osemindvajset let. Izpopolnil se je v študiju, postal strojni tehnik, potem pa na salezijanski tehnični šoli postal učitelj strokovnih predmetov, bil odgovoren za disciplino v šolah, konec tedna pa hodil maševat v 20 km oddaljen kraj k 'nemškim' sestram. Zelo ga je zanimala egiptovska zgodovina, rad si je ogledoval ter fotografiral kulturne in naravne zanimivosti Egipta in bil pogosto tudi vodnik po zanimivih egiptovskih predelih. Leta 2004 je znova prišel v Aleksandrijo in tu ostal do konca. Deloval je v salezijanskem šolskem centru z nad 1000 mladimi in bil odgovoren za ekonomijo. V šolah, kjer je deloval Franc, so učenci različnih ver. Velika večina je muslimanov, manjšina koptov (pravoslavnih kristjanov) in slab odstotek katoličanov. V zadnjih

letih je bilo v Egiptu med muslimani in kristjani precej napeto. In to so bila tudi za Franca – ekonomista – zelo težka leta. Kljub vsem nemiro, požigom cerkva, nastavljenim eksplozijam pa salezijanske ustanove niso utrpeli kake materialne škode oz. napada revolucionarjev.

Nekaj mesecev po prihodu v Aleksandrijo (l. 2004) se je začelo zapletati njegovo zdravje. Potrebna je bila delna amputacija prstov na nogi. Bolezen je postala njegova 'zvesta spremljevalka' in ga jeseni 2013 za dve leti 'poslala na okrevanje v Slovenijo'. Kolikor ni bil v bolnišnici, je bil začasno nastanjen v skupnosti na Trsteniku. Za vso oskrbo in pomoč je bil izredno hvaležen. Aprila letos (2018) so ga predstojniki v Egiptu zaradi poslabšanja zdravja spet poslali na preglede in zdravljenje v domovino. Pred veliko nočjo je še obhajal svoj rojstni dan, na veliko noč in na velikonočni ponedeljek še svoj god. Naslednje jutro pa ga ni bilo k molitvam. Ponoči je doživel težko možgansko kap. Po tednu v bolnišnici je zatisnil oči. Umril je 10. aprila, v torek po beli nedelji. In kako pomenljivo: v Kairu so se prav na dan misijonarjeve smrti v molitvi za sobrata Franca zbrali številni sobratje njegove province ob vrhovnem predstojniku salezijancev Angelu Fernandezu, ki je bil prav tiste dni tam na obisku.

Franc je bil z vsem srcem misijonar. Sam pravi: »Cilj mojega poslanstva je en sam: pomagati mladim Arabcem do ustrezne izobrazbe, narediti iz njih dobre, poštene, odgovorne in delovne ljudi, poklicno jih uspo-

sobiti za življenje, da bodo sebi in družbi koristni ljudje.« (Družina, 6. 1. 2013). Njegov sobrat Bashir Souccar je o njem dejal: »Franc je bil pravi misijonski velikan, zares je verjel v svoje misijonsko poslanstvo, na zares vzoren način je verjel v inkulturacijo, bil je zaljubljen v Egipt in egiptologijo, dejavno je verjel v ljubezen do mladih!«

Pogrebno slavje je v soboto 14. aprila na Trsteniku, kjer je rajni misijonar tudi pokopan, vodil ljubljanski nadškof in metropolit msgr. Stanislav Zore, pogreba pa sta se udeležila tudi sobrata iz Egipta: duhovnik Michele Pepe iz Kaira in brat Renzo Tomassello iz Aleksandrije.

Janez Potočnik, inšpektor

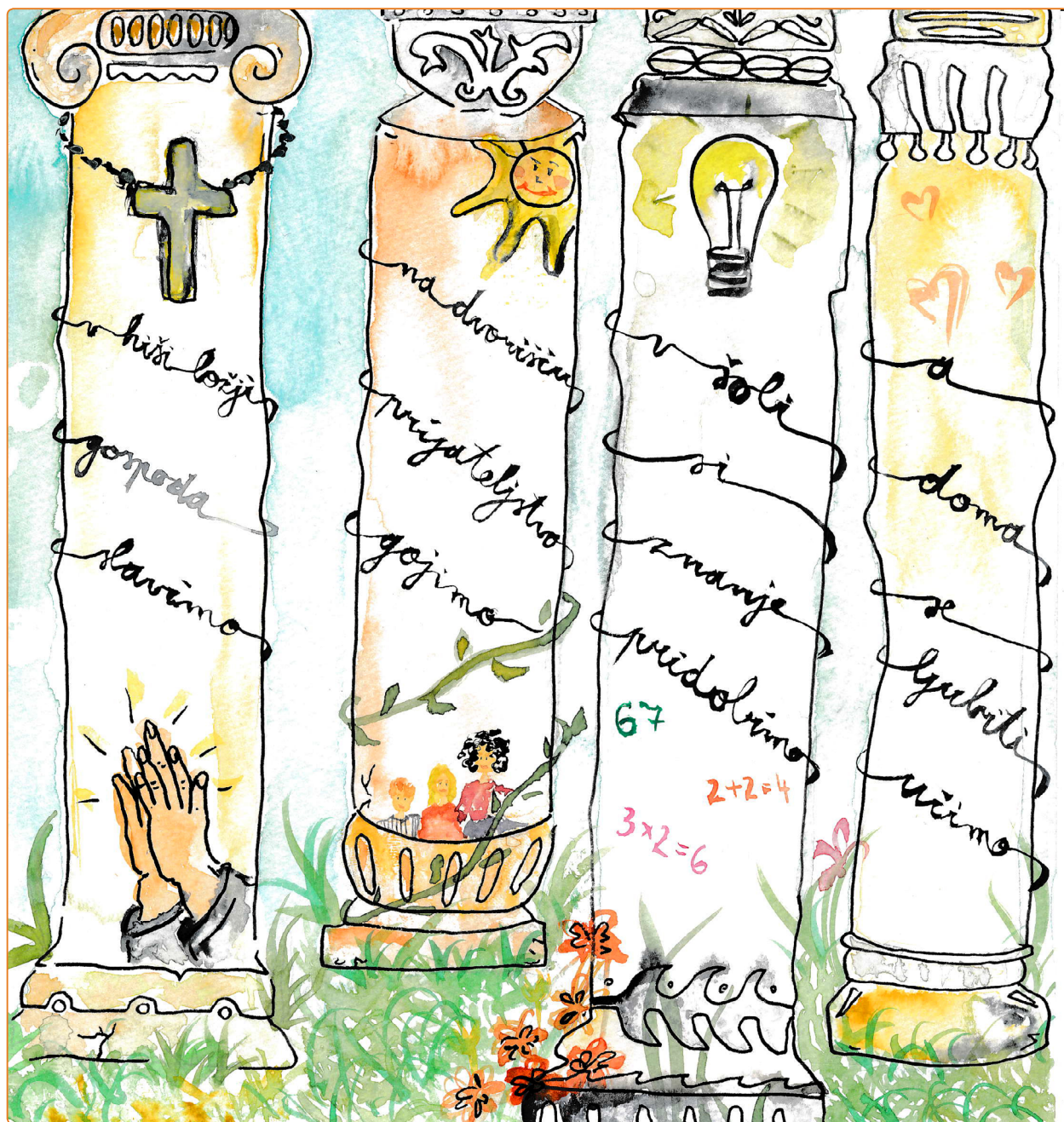
RAJNI naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Capuder Ivanka, Domžale
Dolgan Terezija, Ljubljana
Ferjančič Fani, Ajdovščina
Furlan Irena, Ajdovščina
Hostnik Lojze, duh., Šmartno pri Litiji
Jurišič Ivanka, Ljubljana
Kolarič Milka, Gorišnica
Lavrin Fani, Čemšenik
Pekolj Štefka, Mirna Peč
Petrač Justa, Polskava
Rupar Rozi, Cerklje ob Krki
Ržen Štefka, Tržišče
Šerjak s. Slava, HKL, Ljubljana
Škrbina Malči in Tone, Ljubljana
Tisel Tilka, mati sal. duh.,
Planina pri Sevnici
Vakaj Klara, Apače
Vereš Martin, duhovnik, Bratenci
Zajtl Franc, sal. duh., mis. v Egiptu
Žibert Marija, mati sestre HMP, Motnik

Oratorij

ILUSTRACIJA ŠPELA AMBROŽ

V hiši Božji Gospoda slavimo,
na dvorišču prijateljstvo gojimo,
v šoli si znanje pridobimo,
a doma se ljubiti učimo.

To so štirje stebri oratorija,
tega don Boskovega laboratorija.
Za svoje mlade je življenje dal,
očetovsko ljubezen jim razdal.

TISKARSKI STROJ

Ko pogledam nazaj in se spomnim prvih let življenja, se v globine mojega bitja prikrade nasmeh nostalgije. Takrat nihče ni dvomil v naše delo. Tiskarski stroji smo bili poklicani, da širimo ideje o svobodi, enakosti in bratstvu ... na vseh koncih sveta. Vsi, od razsvetljenih vladarjev do zatiranega kmečkega prebivalstva, so nas imeli za svetilnike, ki smo osvetljevali temo nevednosti. Don Bosko me je obiskal nekega jesenskega jutra. Občudoval me je. Ko sem izvedel, da mi bo usojeno postati tiskarski stroj za duhovnika, se je v moj mehanizem zaril dvomljiv črv. A strahovi so se kmalu razgubili. Po besedah mojega prihodnjega lastnika se mi je obetala jasna prihodnost: »Poslanstvo tega tiskarskega stroja bo zagotavljanje dela najrevnejšim in najbolj zapuščenim mladim.« Splačalo se bo. Pripravljen sem bil na svojo prvo nalogo.

Čez par tednov se je mladi duhovnik spet oglašil. Tokrat je bilo vse drugače. Žar njegovih oči je splahnel. Z lastnikom tovarne strojev je izmenjal nekaj besed. Razumel sem. Piemontska deželna vlada mu ni dala dovoljenja, da me postavi v svoj oratorij. Javni uslužbenci – ki se po navadi vedno izgovarjajo na svobodo – niso želeli, da bi postal sredstvo odprtega mnenja.

Najrajši bi zakričal ob taki nepravilnosti. Najrejen sem bil za to, da na bele pole papirja tiskam ideje o svobodi. Zakaj se je vlada tako bala tistega duhovnika, ki je želel svojim fantom le dobro? Bilo je, kot da bi oblastniki s črno barvo potiskali don Boskovo dušo. A don Bosko

se ni vdal. Pred odhodom je lastniku zašepetal: »Vztrajal bom, dokler ne dobim dovoljenja. Tiskarski stroj je skoraj božansko sredstvo komunikacije. Bog sam nam je dal knjige Svetega pisma, da bi človeštvu oznanil svoje odrešenje.« V meni je zbudil upanje. Z vsemi močmi sem si želel, da bi se prestavil k temu človeku, ki je tako visoko cenil tiskarske stroje.

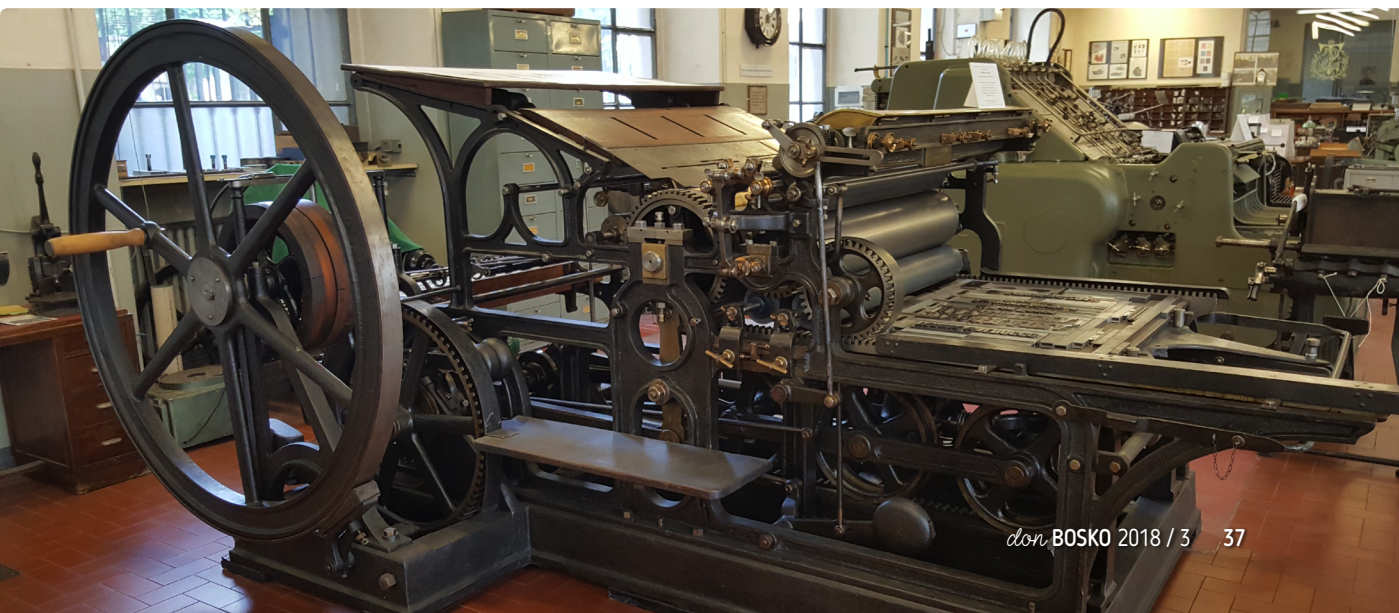
In čudež se je zgodil. Čez nekaj dni je don Bosko vstopil z dokumentom v roki: vlada mu je dala dolgo pričakovano dovoljenje.

Preostanek moje zgodbe verjetno že poznate. Delal sem skupaj z mladimi v oratoriju. Učil sem jih, kako na papirju pomnožiti ideje o dobroti. Natisnil sem več sto knjig, ki jih je don Bosko delil med ljudstvo. Moja dela so obiskala domove plemičev, pisarne politikov, skromne hiše delavcev in kmetov. Naj živijo tiskarske pole!

Po dolgih letih trdega dela me je don Bosko zamenjal z novim tiskarskim strojem. Mene pa je postavil v kot delavnice, tako da sem mogel novim vajencem še naprej deliti skrivnosti tiskarskega dela. V življenja teh revnih fantov sem natisnil veliko strani dostojanstva. Bil sem srečen. ■

IZ ZGODOVINE

Oktober 1861. Don Bosko se je lotil odprtja tiskarne v svojem oratoriju. Vlada ga je pri tem ovirala in mu ugovarjala. A nazadnje je dovoljenje le izdala. Skromna tiskarska delavnica se je kmalu spremenila v založbo.

	donB		PODROČJE POD VLADAVINO EMIRJA	ELAN, VNEMA	MOJZESOV BRAT	VIDA CVAR	donB	VIDEO POSNETEK, TV REKLAMA	KDOR PASE ŽIVINO	ČAS STARIH GRKOV IN RIMLIJANOV
	JAKOBOV BRAT DVOJČEK						ZDRAVILIŠČE V BELGIJI			
	SLAŠČICA IZ MANDLJEVE- GA TESTA IN SLADKORJA									
	KADMOSOVA HČI					DEL SKELETA				
						DIŠAVA ZA SLADICE				
donB	GRŠKA ČRKA	NIZOZ. IME ZA REKO MEUSE SHOD, ZBOR, POLITIKOV				IGOR RIBIČ		IRENA KOHONT		
						OTOK OB OBALI IRISKE		NEAPELJ (ITAL.)		
SLOVENSKI IGRALEC PRIMOŽ					EGIPČANSKI BOG SONCA					
					VTIČ, VTIKALO					
PRVI DEL BIBLIJE PRI JUDIH, PENTATEVH				RESA, VRES VRESJE					AGAVI PODOBNA TROPСКА RASTLINA	HUDIČ, VRAG
				ŽENSKO IME						
JUŽNO- AMERISKA KUKAVICA			DRŽAVNI PRORAČUN				OZEK USNJEN TRAK			
			NEKD. POLJSKI KONJENIK				LIK IZ ROMANA J. VERNA			
donB	SL. PEVEC GAL						MESTO V ITALIJI			
	DELAVEC V PEKARNI						ZELIŠČE			
PRVOTNA, OSNOVNA PODOBA, PRAPODOBA						VERSKI FANATIK				
						DOROTEJA EMERŠIČ				
ENAKI ČRKI		VISOKA ŠOLA								
KRAJEVNA SKUPNOST (KRATICA)		PRINCIP, POČELO						ANDREJ NOVAK		

GESLO križanke DB 3/2018
pošljite do 20. avgusta 2018
na uredništvo revije Don Bosko

- 1. nagrada:** vikend paket za eno osebo v Zavodu Marianum Veržej
- 2. nagrada:** japonski strip o don Bosku *Le korajžno*
- 3. nagrada:** knjiga *Učenjak in svetnik Frančišek Saleški*
- 4. nagrada:** knjiga *O don Bosku je mogoče reči toliko stvari*
- 5. nagrada:** stripa o Lavri Vikunji in Zeferinu Namuncuraju
- 6. nagrada:** strip o don Boskovi mami Marjeti

ZAVOD MARIANUM VERŽEJ
051 370 377 • info@marianum.si • www.marianum.si

REŠITEV križanke
DB 2/2018:

**Štefan Sandor
NAGRAJENCI:**

- 1. nagrada**
Marija JELENEC, Bled
- 2. nagrada**
Jelka RUPNIK in dr., Mengeš
- 3. nagrada**
Pavla SIMONIŠEK, Horjul
- 4. nagrada**
Nataša POLANEC, Dol pri Lj.
- 5. nagrada**
Zlatko KRIVONOG, Laško
- 6. nagrada**
Vera HROVAT, Sevnica

Vabljeni na srečanje

 www.donbosko.si/mladi
 [@salezijanska.mladina@sdb.si](mailto:salezijanska.mladina@sdb.si)
 059 339 206

KRAJ	DATUM	DOGODEK	UDELEŽENCI	INFORMACIJE IN PRIJAVE
BLED	18. - 22. 7.	Duhovne vaje v tišini	študenti, mladi v poklicu in odrasli	s. Marija Imperl, 041 982 866 md.bled@gmail.com
	27. - 31. 7.	Duhovno-počitniški dnevi za zakonce in družine	zakonci, družine	s. Barbara Poredoš 041 811 369 md.bled@gmail.com
KOPRIVNIK	20.-24. 8.	Delovno-duhovni odmik v hribih	fantje	Janez Suhoveršnik, 041 691 079 janez.suho@gmail.com
LJUBLJANA GORNJI TRG	30. 7 - 3. 8.	Angleški oratorij	osnovnošolski otroci (druga in tretja triada)	s. Mateja Kranjc, 041 244 532 angleski.oratorij@gmail.com
MEDŽUGORJE	16.-20. 8.	Savio kamp II.	ministranti	Gašper Otrin donbosko.si/saviokamp
POHORJE	11.-15. 8.	Savio kamp I.	ministranti	Gašper Otrin donbosko.si/saviokamp
	17.-19. 8.	Srečanje bivših gojencev	bivši gojenci	Štefan Škafar, 040 894 146 Feliks Golob, 030 716 422
STIČNA	15. 9.	Stična mladih	mladi	
TURIN	28.-30. 9.	Romanje v don Boskove kraje	vsi	Janez Suhoveršnik, 041 691 079 janez.suho@gmail.com
USKOVNICA	15.-21. 7.	Uskovniški teden I.	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554 salezijanska.mladina@sdb.si
	26.-29. 7.	Uskovniški teden za odrasle	odrasli, družine	Vlasta Mrzel, uskovnica@gmail.com
	29. 7.-4. 8.	Uskovniški teden II.	mladi	Boštjan Jamnik, 031 486 554 salezijanska.mladina@sdb.si
	5.-11. 8.	Uskovniški teden III.	mladi	
VERŽEJ	15.-19. 7.	Ustvarjalni kamp	otroci, mladi	Ivan Kuhar, 051 654 778 center.duo@marianum.si
ŽELIMLJE	1. 9.	Animatlon	animatorji oratorijev	pisarna@oratorij.net

Marijin dom na Bledu vabi na **premierni ogled filma** o blaženem škofu Antonu Martinu Slomšku. Film je nastal v okviru celoletne filmske delavnice pri sestrah HMP na Bledu, večina soustvarjalcev pa so osnovnošolci.

Premiera bo na Slomškovo nedeljo, 23. 9. 2018 ob 19. uri, v dvorani Marijinega doma na Bledu. Dobrodošli!

FILM BO MOGOČE TUDI NAROČITI: 041 811 369 md.bled@gmail.com

SALEZIJSKI VESTNIK V NOVI PODOBI

ker ti pomaga **MISLITI** z lastno glavo
 ker te **OBLIKUJE** in **ODPIRA** **OBZORJA**
 ker te **POVEZUJE** z Janezom Boskom
 in s salezijansko družino
 ker ti pomaga **MOLITI**
 in **RASTI** V **VERI**

ZARADI TEGA IN ŠE MARSIČESA

**NAROČI * PRIJATELJA, SOSEDO, KOLEGA, SODELAVKO
 NA REVIJO *tudi sebe**

don BOSKO

DON BOSKO JE ZASTONJ, KI RAZVESELJUJE 4x NA LETO!

Če ga želiš podpreti, lahko pomagaš z darom, ki ga nakažeš na transakcijski račun
 SI56 0201 0001 1929 123 sklic 300-01 ali dar osebno oddaš poznanemu salezijancu.

Hvala, ker podpiraš salezijansko vzgajno dejavnost v Sloveniji in po svetu.

 DON BOSKO
 Rakovniška 6
 1000 Ljubljana

 059 339 100
 donbosko.revija@sdb.si

 www.donbosko.si
 Don Bosko Slovenija
 @donbosko_slo